ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

பாரதாதி

தனிஶ்லோகம்.

இந்தக்ரந்தம்.

அபாரகருணாஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸஹிதம்.

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம்

அநேக தேசாதீத ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினல்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேல்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னபட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதநமுத்ராக்ஷரசாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவவதாராதி ௫௦௦௧.

சார்வரிஸம்வஸரத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

௧௯௦௧.

விஜயதேதரம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

1882 - ஞுத்திய ஆறுவது ஆக்ட்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாரங்களுக்குக் குறையாமல் சாஸ்வதமாய் அச்சிட்டு மூன்றுதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12 - காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு 5 - காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1 - காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபா 100, போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா - 20 - மொத்தமாயாவது ப்ரதி இங்கிலீஷ்மீ 15வுக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ரவேசவர்த்த நீக்ரமமாக ரூபா 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, 0-4-0.

☞ மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இதின் விலை, அணா 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம்மேலான காகிதம் தமிழ்லிபி	3—4—0
பாரதாதிதனிஸ்லோகம்	0—5—0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் தாத்பர்யஸஹிதம்	0—14—0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் டிடோ	0—3—0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதடீகா அரும்பதஸஹிதம் டிடோ	1—2—0
டிடோ இரண்டாம்திருவந்தாதி டிடோ டிடோ	0—12—0

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம்உயர்ந்த காயிதம் தெலுங்குலிபி	3—4—0
ராமசரமஸ்லோகம் டிடோ	0—3—0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ	0—5—0
இயல்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதடீகா அரும்பதஸஹிதம்	1—3—0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடோ	0-12—0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்யா.

கார்யதர்சி - தனாதிகாரி,

நெ. 31, வெங்கடாசலமுதலிதெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

தனிஶ்லோகம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்.

௫-ம் அம்ஶம், ௧௩-ம் அத்யாயம், ௪௩-ம் ஶ்லோகம்.

மூ.—ததோ தத்ருஶு: ராயாந்தம் விகாஸிமுகபங்கஜம் ।
கோப்யஸ் த்ரைலோக்யகோப்தாரம் க்ருஷ்ணம் அக்லிஷ்டசேஷ்டிதம் ॥ ௧.

அர்த்தம்.—தத: - க்ருஷ்ணனைத் தேடிக்காணாமல் திரும்பின வநந்தரம், ஆயாந்தம் - வாராநின்றும், விகாஸிமுகபங்கஜம் - மலர்ந்தும் தாமரைப் பூப்போது மிருக்கிற முகத்தை யுடையனையும், த்ரைலோக்யகோப்தாரம்-மூன்றுலோகங்களுக்கும் ரக்ஷகனையும், அக்லிஷ்டசேஷ்டிதம்-தோஷமில்லாத வ்யாபாரங்களை யுடையனையு மிருக்கிற, க்ருஷ்ணம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கோப்ய: - கோபிகாஸ்த்ரீகள், தத்ருஶு: - பார்த்தார்கள்.

வ்யா. (தத:) இவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணன் போனனென்று நெடுந் தூரமெல்லாம் சென்று "ப்ரவிஷ்ட: க்வ நு நந்தக்ருஷ்ண: பதமத்ர நலக்ஷ்யதே। நிவர்த்தத்வம்" என்றும் "நிவ்ருத்தாஸ்தாஸ்ததோ கோப்யோ நிராஶா: க்ருஷ்ணதர்ஶநே" என்றும் நிராஶைகளான கோபீஜநங்கள் மீண்டவநந்தரம். இப்படிமுடிய நிராஶைகளாய்க் காணப்பெறாதே விட்டார்களோ வென்னில்; (தத்ருஶு:) நெடும்போது காணப்பெறாதே ¶ உறாவுதல்தீரக் கண்டு கொண்டார்கள். இவர்கள் கண்டுகொண்டது அவரிருந்த விடத்திலே சென்றோ வென்னில்; (ஆயாந்தம்) பெண்களை நெடும்போதுண்டு நாம் அலைச்சல்படுத்துகிறது; அவர்களித்தனைபோது தென்படுகிறார்களோ வென்னும் ஸ்வரதோற்ற "ஸோத்ஸாஹம்பக்ஷணிகாஞ்சிதம்" என்னும்படியே குருவோர்

¶ உறாவுதல் - வாடுதல்.

பரம்பித்த ஸைந்யமும் குலைந்த பரியட்டமுமாய்க்கொண்டு வாராநின்றான். வருகிற விடந்தன்னில் ஸைந்யத்திலே ஒரு விஷாதந்தோற்ற வந்தானோ வென்னில்; (விகாஸிஸைந்யவக்த்ரஜ:) இவர்களைக் கண்டவநந்தரம், "இத்தனைபோது தங்களையம்பலமாகப் பண்ணினோமிறே; நம்மைத்தேடிக் காணமாட்டிற்றிலேகோள்; இத்தனையேயுங்கள் ஶக்தி" என்று தன் வெற்றியும் அவர்களுடைய தோல்வியும் தோற்றும்படி முறுவல் செய்துகொண்டு வந்தானாயிற்று. இப்படி யவன் வந்தவிடத்தில் அவர்கள் செய்ததென்! தங்களை யவன் பண்ணின *தீயறத்தாலே ஸைந்யத்தை மறவைத்து ப்ரணயகலஹம் பண்ணியிருந்தார்களோ வென்னில்; (ஸோபவ்ய:) ப்ரஹ்லநிலைகளன்றிக்கே எட்டுமிரண்டுமறியாத இடைப்பெண்களாகையாலே "கோவிந்தாஸோ ஶ்ரோவிந்தாயாதைதிஸுசிதா | க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணேதி பஹுஶ: ப்ராஹ நாந்யசேதீரயத்" என்றும் "தமேவப்ராஞ்சலம்ப்ராயத்" என்றும் "நேத்ரஹ்ருந்நாஹ்ராம்ஸுவெளதநோஸைந்யவக்த்ரஜ:" என்றும், அவன் தவரத்திலே தோற்றுங் காட்டில் அறிந்துகொண்டு மேல் விழுந்தார்கள். அதுக்கடி யென்னென்னில்; (மைத்ரோஶ்ரோமோத்தாரஜ:) ரக்ஷ்யவர்க்கங் கூட பூரித்துக் கிடக்கிற இமைத்ரஶோகத்திலே இந்தவிரண்டுபேரைரக்ஷித்தால் என்ன தவறிலென்; அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஸங்கோசம் வரப் புகுராநின்றதோ; இனி ஸ்வதந்த்ரனோடே ப்ரணயரோஷங் கொண்டாடில் முட்டவிழந்து விடு மித்தனையென்று மேல்விழுந்தார்கள். இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாகில் தானிருந்தவிடத்தே இவர்களுடைய வந்துவிழும்படியிருக்க இருந்த விடத்தி லிராதே வருவதென்னென்னில்; (க்ருஷ்ண:) அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தையும் அவர்களுடைய தாழ்ந்த உக்திகளையுமொழியச் செல்லாமையையுடையனாகையாலே. இப்படி தங்களை யொழியச் செல்லாமையையுடையனான பின்பு அவன் தானேவந்து கால்கட்டும்படி யிராதொழிவானென்னென்னில்; (அக்லிஷ்டசேஷ்டித:) உபகாரஸ்ம்ருதியாலே. அதாகிறது—இனிச்சிறிதுபோது தாழ்க்குமாகில் அடியே தொடங்கி "பஹுஸஸ்ரா:" என்று ஸங்க்ஷேபித்து ஸ்த்ரீஸ்ருஷ்டிபண்ணவே

* தீயறம் - கொடுந்தொழில்.

ண்டும்படியாய் விடுமிறே. அப்படிசெய்யாதே ஓரளவிலே மறைந்தாறுய் பிசகாதபடி ரக்ஷித்த உபகாரத்துக்காக.

உ. (தத:) ஸமஸ்த விஷயத்தை விஶ்லேஷித்தால் அரைக்ஷணமும் செல்லாதபடியான விடாய்பிறந்த ஸநந்தரம். (தத:) ஸ்வயத்தாலே அவனைத் தேடிக்காணமாட்டாதே இயங்கி அவன் தலையிலே சுமையைத்தள்ளின ஸநந்தரம். இப்படி செய்தபின்பு தேஹாந்தரே தேஶாந்தரே காலாந்தரே காணப்பெற்றதோவென்றால்; (ததோதஶ்ர்யம:) சுமைதள்ளின ஸநந்தரமே பேற்றிலே தோள்மாறினார்கள். கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றார்கள். "யஸ்மாத்ஸநகஸோஸ்ஜ ...ஸநிதி:" என்றிறே காணப்பெறாத போதிருப்பது. "நஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" என்றும் "ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா நாந்யைர்தேவை:" என்றும் "யத்தத்த்ரேஶ்யமக்ராஹ்யம்" என்றும் "கதிதேஶ்யம் ரூபம்" என்றும் "கட்கிலி" என்றும் நிஷேதிக்கிறது ஸ்வயத்தாலே காண்பார்க்கிறே; "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்றும் "ஜநஸாதா விஶ்வஞ்ஜந" என்றும், "யஜ்ஞாதயோநிம் பரிபஶ்யந்தி தீரா:" என்றும், "தமிஶ்ரா: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்றும், "காண்பானவன் கண்களாலே" என்றும், அவனாலே அவனைக்காணலாம்போது காணலாமிறே. இப்படி காண்கிறவிடத்திலே தேஹாவஸாநத்திலே, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே போயோவென்னில்; (சூயாந்து) * எதிர் சூழல்புக்கு த்ருஷிபண்ணித்திரிகிறவனை "இங்கேகாண விப்பிறப்பே மகிழ்வர்" என்கிறபடியே அவ்விடத்திலே காணப்பெற்றார்கள். "சூயாந்து" என்கிற வர்த்தமான நிர்தேஶமென்னென்னில்; ஸம்வத்ஸராக்ஷ 'ஶங்காகிலிறே எதிர்சூழல் மாறுவது. இஸ்ஸம்ஸாரமாக அவன் த்ருஷ்டியாக எதிர்சூழல்மாறுதிறே. நம்மைக் கொடுவந்து ஸம்ஸாரிக்கி காட்சி கொடுத்தோமாகில் இத்தால்வரும் ஸ்ரீத்ருஷ்டிகள் தங்களுக் கன்றோ வென்று

நிர்விகாரனா யிருந்தானோ வென்னில்; (விகாரஹீநவத்ஸ்வாத்ம)
"விஜரஃ" என்றும் "வ்யாஹோத்ஸாஹ" என்றும் ஶ்ருதிகளாலுஞ்
சொல்லப்பட்டது தன் பேறாகவுகந்து அவ்வுகப்பு தன் ஹ்ருதயத்திலே
நிழலெழும்படி யிருந்தான்காண். நின்றவர்கள் தானர்! "ஶிவப்ரஜா
ரோசவஶநாஜேஸ்" என்றும் "ஸஹஸ்ரவேஶிஹோத்ராநம்ராஸஸம்தத்ர
பராக்ரமஸ்ய வஸிஷ்டாவிஹாரதேஜாயேவேதேதவஸிஷ்டிதாஃ"
என்றும், "வேதாஹமேதம்புருஷம்மஹாந்தம்" என்றும், பேசப்
படுகிற வேதங்களாதல் வைதிகபுருஷர்களாதலோ வென்னில்;
(ஹோமத்ரிஃ) ஹோமங்களையும் மந்த்ரங்களையும்பராசேவமெய்யாகநினைத்
திருக்குமவர்களாயிற்று. இவர்கள் அதிகாரிகளாக இப்படி ஸாதன
ஞைக்கடி யென்னென்னில்; (ஹோமத்ரிஃ) தங்கள் வருத்தத்தாலே
அவனைக்காணவிருந்து அவனாலே அவனைக் காணப்பெறுவதென்றறு
திவிட்டுப் பின்னையும் ஸ்வாதந்த்ர்யமி இருந்த விடத்திலே யிருக்க
வொட்டாமையாலே "க்ருஷ்ணஹேஷஜதம்ஸ்ராஜதி" என்றும்
"தேஷாநாமயதிஷ்டாத்ர" என்றும்,அவனுடைய மதிவாஷிதவே
ஷிதங்களைக் கொண்டு காரியாவதம்பண்ணின விது பற்றாசாக.
(ஹோமத்ரிஃதாத்பர்ய) "ஸதாஸ்வதஃஶ்ரவிஸாரயஃ" என்று இமைகொ
ட்டி விழிப்பதுங்கூட ஹ்ருதயதாஹவிரோதியென்று நிர்தேஷா
ந்நஷங்களைத் தவிர்ந்து நித்யஸூரிகள் பெறும் பேற்றையிறே
இவன் பசுமேய்க்கப்போனா னொருபகலாகிலும் பிழைக்குமென்றிரு
க்குமிவர்கள் பெறுகிறது. ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்தவைப் பேசுமிடமுடைய
"காரணந்துத்யேயஃ" என்றும் "ஸர்வஸ்யவஶீஸர்வஸ்யேஶாநஃ"
என்றும் "க்ஷயந்தமஸ்யரஜஸஃ பராகே" என்றும் "வைகுண்டே
துபரேலோகே" என்றும் "ஶிவிதிஷ்டத்யேகஃ" என்றும் "ஶிவோ
தேவஏகோநாராயணஃ" என்றும் பேசப்படுகிறவன் கிடீரிடையர்
க்குமிடைச்சிகளுக்கும் இலக்கானவன். இங்கேஸங்கீர்த்தனென்றால்,
இதுஸ்வதந்த்ரஸஞ்சகமாய்த் தோற்றாதோவென்னில்; (த்ரைலோ
க்யஹோமவ்யாபாரஃ) இப்படி பரத்வத்திலெல்லையிலே நிற்கிறவன்கிடீர்.
இவனுடைய பரத்வத்தைப்பார்க்கக் கீழேசொன்ன ஸௌலப்யங்

கூடாதபடியா யிருந்ததீயென்ன; (ச்ருஷ்டி) "வாஙேவ•ஙாதநமி ஙா•வாஸ்லோக்ஙாவோஷயோஷிதாழ" என்று வேதங்களுக்கு "நேதிநேதி" என்றும் "யதோவாவோநிவதக்ஙே" என்றும் "அவிஜ்ஞாதம்விஜாநதாழ" என்றும், எட்டாதபடியா யிருக்கும். இடையருக்கு மிடைச்சிகளுக்கும் கால்மேற்காலேறிடலாம்படியிருக்கும். வ்ராவப்ரவஹூவுக்குலக்ஷணம் வாஸ்வஸளலஜங்களிரண்டு மிறே. அதஜ்ஜடஙலக்ஙமான வஸ்து இப்படி ஸலஹமாகக் கூடுமோ வென்னில்; (அக்ஷிஷ்வேதஷிதழ) "ஙாவஸ்ரஶக்திவிக்விலெயவஶ்ரூயதே" என்றும் "ஸவக்ஶக்திஸ்ஙஹமவாநு" என்றும் ஸவவியமான அவடிதவடநாஸாமர்த்த்யத்தையுடையவன். க.

தாத்பர்யம்.—ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், ஒரு சரத்காலத்தில் சந்த்ரிகையினுல் அதிஸுந்தரமான ஓரிரவில் கோபிகைகளுடன் க்ரீடிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றித் தன்னுடைய வேணுகாநத்தினுலவர்களைப்பரவசைகளாக்கி க்ரீடித்துக்கொண் டிருக்கையில், கோபிகைகளுக்கு போக மதிகரித்திருப்பதைக் கண்டு அதினருமையை யறிவிப்பதற்காக இவர்கள் கண்புறத்தைவிட்டு நீங்கி ஒளித்திருக்க, அப்போது க்ருஷ்ணனை கோபிகைகள் நெருந்தூரம் தேடியுமகப்படாமையால் திரும்பி யமுநாநதியின் கரையில் வந்து பாதைபட்டுக்கொண் டிருக்கையில், அப்பொழுது ஸர்வலோக ரக்ஷகனுன ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நாம் நெடும்போது இவர்களை விட்டுப்பிரிந்தோம், இனி இங்ஙனே இருக்கலாகாதென்று திரும்பிவந்து இவர்களைப் பார்த்து என்னைக்கண்டு பிடிக்கமாட்டிற்றிலிகோளே என்று புன்சிரிப்பும் மலர்ந்தமுகமும் ஸகலஜநஸுகாவஹமான திருவிளையாட்டுமாய் இந்த கோபிகைகளிருந்த விடத்தேவர, கோபிகைகளும் இத்தனைபோதுண்டான தங்கள் விரஹபாதை தீரும்படி கண்டார்கள்.

உ. பகவத் ப்ராப்தியில் ஸ்வயத்நத்தைவிட்டு இதுக்குபாயமுமவனே யென்றிருந்த வநந்தரம், இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைக்கண்டு, இவர்கள் பெறும்புருஷார்த்தத்தைத் தன்னதாகவெண்ணி ஸந்தோஷித்து, அந்த ஸந்தோஷம் முகத்தில் தோற்றும்படி புன்முறுவல்செய்து, பரத்வஸௌலப்ய ஸூசகங்களான ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணராய் வேதவைதிகர்களுக்கும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவொண்ணுத தன்

திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் தங்களெதிரில் காட்ட, அப்போது க்ருஷ்ணவிரஹாஸஹிஷ்ணுக்களான கோபிகைகள் கண்டார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஹரிவம்ஶம், ௧௧௩-ம் அத்யாயம், ௬௨-ம் ஶ்லோகம்.

ஶ்லோ.—ஏஷ நாராயண: ஶ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:।
நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்॥ ௨.

அர்த்தம்.—ஶ்ரீமாந் - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை எப்போதுமுடையனாய், க்ஷீரார்ணவநிகேதந: - திருப்பாற்கடலை வாஸஸ்தாநமாகவுடையனாய், ஏஷ: - இப்படி ஸுலபனாய், நாராயண: - ஸர்வவ்யாபகனான ஸ்ரீமந்நாராயணன், நாகபர்யங்கம் - சேஷசயநத்தை, உத்ஸ்ருஜ்ய - விட்டு, மதுராம் - மதுரை என்று ப்ரஸித்தமான, புரீம் - பட்டணத்தைக் குறித்து, ஆகத: - எழுந்தருளினான்.

அவதாரிகை. "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா" என்கிறபடியே சேதநனாயிருப்பானொருத்தனுக்கு சிதசிதீஶ்வரதத்த்வத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும். அதில் அசித்து - "அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம்" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைக்கைக்கு பஹுவிதவர்ணையான திரஸ்கரிணிபோலே யிருக்கக்கடவதாய், விபரீதஜ்ஞாநஜநகமாய், ஷட்பாவவிகாராஸ்பதமாய், ஸததபரிணாமியாய் ஸததக்ஷணக்ஷரணஸ்வபாவமாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கு லீலோபகரணமாயிருக்கும். சித்தத்த்வத்தைப் பார்த்தால், தேஹேந்த்ரியாதி விலக்ஷணமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞாநகுணகமாய், ஸர்வஶேஷபூதமாய், ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளோபாதி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கும். ஈஶ்வரனைப்பார்த்தால், இவை இரண்டையும் வ்யாபித்திருப்பவனாய், இவற்றுக்காதாரபூதனாய், இவை யிரண்டை

யும் ஶரீரவத்வாரதத்தமாகவுடையனுமாயிருக்கும். இப்படி த்யாஜ்ய தையாலும் உபாதேயதையாலும் ஜ்ஞாதவ்யமான தத்த்வத்ரயத்தில், கூஷியோமமின்றியே; ஸம்வத்ஸர ஸாஹஸ்ர ஸம்வத்ஸரஸஹஸ்ரங்களிலே கைவளர்ந்து போருகிற வேதநரைப்பார்த்தால், பாரமௌகிகமஸிஸிஹேதுவாக "பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்கிற ஶோகோத்தீர்ணனை ஆஶ்ரயியாதே ஶோகாயதனோபாஸகராயும், "ஸ்ராத்ஸ்ஸித்ஸ்ராணாத்ஸி" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியேஸத்ஸம்ஸாரிகளாய், ஸமவதாஶ்ரயணத்துக்கு ஆஹராகாதே ஆஹாரராயும், "மதிதேவஜநாதனாஸ" என்கிறபடியே ஸவேஶ்வரஸமாஶ்ரயணத்தாலே ஸம்மதராக ப்ராப்தமாயிருக்க ஸம்மதோபாஸகராயும், ஸமவத்ஸமாஶ்ரயணத்தாலே*ஸங்க்ய வான்களாகப் ப்ராப்தமாயிருக்க ஸாங்க்யவஷ்டம்பண்ணிஜ்ஞானத்திலே அஸங்க்யராயும், "நாராயணபராவயம்" என்கிறபடியே, ஸம வசேஷ்ராமராக ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸர்வஜ்ஞானவியோமநிஷ்டராயும், ஸமவஜ்ஞானவிஶேஷதத்வராக ப்ராப்தமாயிருக்க வைஶேஷிக உபாஸகராயும், பகவச்ரீகாந்தஸமாஶ்ரயணத்தாலே ஶாயாநிஷ்டரணம்பண்ண ப்ராப்தமாயிருக்க, ஶாயாவாதநிரதராயும், ஆக இப்படி $இடுகுபடுகிறவேதநரைக்கண்டு ஶ்லோகஸ்யஶாந்தநாவாய்க்கொண்டு "ஶாந்தப்ரீவஶிவகாரணிகோதநாதி" என்று வேதாநாத்தைப் ப்ரகாஶிப்பித்தவளவிலும், வைதிகபரமார்த்தைக்கோரி, [ஸத்யம்கணேஸிஶ்ரண்யாசேதேவாஃ] தேவர்களே! ஸத்யமான வற்றைக் கேட்க வேணும். "ஶ்ருணுயாத" என்றபோதே ஸித்தமன்றோ? "கணேஸிஃ" என்னவேணுமோ? ஸத்யஶ்ரவணத்தோபாதி கரணபாடவமும் விதேயமென்கைக்காக. "கணேஸிஃ" என்றது "கணைஃ" என்றபடி. "தேவாஃ" என்ற தேவஶப்தம் ஸம்போதநத்திலேயாய் உங்களுடைய ஸத்யரூபமான விநோதத்தைக் கேட்கவேணும். [தேவாஃஸத்யம்ஶ்ருண்யாத] விஜிகீஷாநத்திலேயாய் தேவர்களே! விஜிகீஷாரவ

$ இடுகு - நெருக்கம். * ஸங்க்யாவான்கள் - ஜ்ஞானவான்கள்.

மான உங்களுடைய நன்மையைக் கேட்கவேணும். [தேவா: பத்ரம் ஶ்ருணுயாம] உங்களுடைய இனியதான வார்த்தையைக் கேட்க வேணும். [தேவா: பத்ரம் ஶ்ருணுயாம] உங்களுடைய ஒளியுண்டாய்ப் போருகிற வார்த்தையைக் கேட்கவேணும்; [தேவா: பத்ரம் ஶ்ருணுயாம] உங்களுடைய மதியுண்டான வார்த்தையைக் கேட்க வேணும். [பத்ரம் கர்ணேபி: ஶ்ருணுயாம தேவா:] பத்ரஶ்ரவண மாத்ரமே போராது, பத்ர தர்ஶனமும் பண்ண வேணும். [பத்ரம் பஶ்யேமாக்ஷபிர்யஜத்ரா:] [அக்ஷபி: பத்ரம் பஶ்யேம] இங்கே "பஶ்யேம" என்றபோதே ஸித்தமன்றோ? "அக்ஷபி:" என்கைக் கடியென்னென்னில்; தர்ஶனத்தோபாதி தர்ஶனகாரண பாடவமும் வேணுமென்றபடி. "கர்ணேபி:" "அக்ஷபி:" என்று ஸ்வபாவாப்யாநமாகவுமாம்; [அக்ஷபி: பத்ரம் பஶ்யேம] ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியத்துக்கிரையிட்டவோபாதி சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்கும் ஆநந்தமுண்டாம்படி விலக்ஷணவஸ்துவை தர்ஶிப்போமாகவேணும்; [யஜத்ரா:] "யஜநாத் த்ராயத இதி யஜத்ரா:" என்றாய் யஜநநிமித்தமாக ரக்ஷிக்கிறவர்களே யென்றபடி. அதாவது - காலகாலங்களிலே வர்ஷத்தையுண்டாக்கி அத்தாலே ஸஸ்யவ்ருத்தியையுமுண்டாக்கி அதடியாக யஜ்ஞஸாதநஸாமக்ரியையு முண்டாக்கிக் கொடுக்கையாலே "யஜத்ரா:" என்கிறது. இதுவும் தேவஸ்வபாவம் போலே ஸம்போதநமா யிருக்கிறது. பத்ரஶ்ரவணத்துக்கும் பத்ரதர்ஶநத்துக்கும் அநுரூபமாம்படியாக ஸ்தோத்ரம்பண்ண வேணும். ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்போது, ஸ்திரமான அங்கங்களோடே கூடவேணும்; [ஸ்திரைரங்கைஸ்துஷ்டுவாம்ஸ:] ஸ்திரமான அங்கங்களோடே உபலக்ஷிதருய்க்கொண்டு மேலே மேலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேணும். "க்ரியாஸமபிஹாரே யங்" ஆய் யங்ந்தமாகையாலே ஸ்தோத்ரத்தினுடைய மிகுதியைக் காட்டுகிறது. இப்படியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கீடாக தேவஹிதமான ஆயுஸ்ஸையாதொன்று, அத்தை ஶரீரத்தோடே வ்யஶிப்போமாகவேணும்;

[[illegible]] க்ருமிகீடாதிகளுடைய ரூபமாக வொண்ணாது; ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளுடைய ரூபமாக வொண்ணாது; "[illegible]" என்கிற பார்ஷதரூபமாக வொண்ணாது; ஒரு [illegible]மாகக்கொண்டு தேவர்களுடைய ரூபமாயாதொன்றுண்டு, அத்தை ஶரீரத்தோடே ப்ரவேஶிப்போமாகவேணும்; "ப்ரவேஶ" என்று ஸாமாந்யமாகையாலே [illegible] பண்ணிக்கிடக்கிறது. ஆக இத்தாலே, மந்த்ரஶ்ரவணமும் மந்த்ர[illegible]மும் [illegible]மான ஶ்ரோத்ரமும், அதுக்கீடான ரூபவைஶிஷ்ட்யமும் ப்ரதிபாதித்ததாயிற்று. அங்ஙன்றியிலே, "[illegible]" என்றுகொண்டு ஶ்ருதியினுடைய தாத்பர்யமறிந்தவனுக்கு, இதினுடைய [illegible]மான ஸமயத்திலே [illegible] வேணும். எங்ஙனே யென்னில்; [மந்த்ரம் கர்ணே விஶ்ருண்வாநா: தேவா:] இங்கு தேவஶப்தம், "[illegible]" என்கிறபடியே ஆசார்யஸ்வரூபத்துக்குபலக்ஷணம். "தேவா:" என்கிற பஹுவசநத்தாலே, "[illegible]" என்கிற ந்யாயம் தோற்றுகிறது. ஶ்ரீபராஶர ப்ரஹ்மர்ஷி பக்கலிலே ஶ்ரீமைத்ரேய பகவான் கேட்குமாப்போலே ஆசார்யன் பக்கலிலே ரஹஸ்யங் கேட்கவேணு மென்கிறதற்கு முபலக்ஷணம். [மந்த்ரம் கர்ணே விஶ்ருண்வாநா:] [மந்த்ரம் ஶ்ருண்வாநா:] "ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்" "கர்ணாப்யாமபி ஶ்ருணோதி" "பக்த்யா ஶ்ரவண ஸேவ:" "கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ" என்று சொல்லுகிறபடியே பகவத்விஷயத்தைக் கேட்கைக்குபலக்ஷணமாயிருக்கிறது மந்த்ரஶப்தம். "ஶ்ருண்வாநா:" என்று வர்த்தமாநமாகையாலே [illegible]யினுடைய வர்த்தமாநவிஶிஷ்டத்வமும் உபலக்ஷிதம். இப்படி ஆசார்யன் பக்கலிலே வர்த்தமாநஶ்ரவணாநந்தரம் அநவரதமான பகவதநுஸந்தாநம் பண்ணவேணு மென்னுமிடத்துக்குபலக்ஷணம் [மந்த்ரம் [illegible]] என்று. இங்கு மந்த்ரஶப்தத்தாலே "ஸர்வைஶ்வர்யப்ரதாய" என்னும் "நமோ [illegible]

ஸஜ்ஜஸம்ஸ்தாநம் தேஜோ ஹாஸ்யவரோத்ரநः" என்றும் "ரத்ந வௌதார்யம் கண: ஸம்ஸாரஶ்ருஷ்டி வித்தாவஹாரிணம்" என்றும் "ஶஶ்ய ஶுவி-ஶ்ரீதாகாரா ராமஸ்ய நயனாவநி ந:" என்றும் "ஸாக்ஷாந்நந்த்யமந்தய:" என்றும் ஸமஸ்த நாரஸவிகூஹமிறே கண்ணுக் கிலக்காகுவது. [யஜத்ரா: யஜநநிமித்தமாக ரக்ஷணம் தோற்றுகிறது. "ஶோஹமேஶ்லிஸஸந்ஜே" என்றும் "ஸ்வஶ-ஶ்உதீஸித:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ர நாஸ்யாநநாரஸமான ஹவி:ப்ரதாநமும் அத்தாலே வரக்கடவதான ந்யாஸமும் ஸவம்ஸமதமான ந்யாஸவிசுவ்ரத்நத்தால், விபரீதஜ்ஞானர்க்கும் ப்ரகடமாம்படி ரக்ஷித்துப் போருகை தோற்றுகையாலே, இதுவும் சூவாரஸ்யபுத்துக்கு உபலக்ஷணமாய்ப்போருகிறது. [ஸ்ரீவைரெஜேஸஷ்டவாம் ஸஸ்ஸநவிஷுஸ்யேயவஹிதம்யசாயம்:] "ஶ்ரீய யாதேவோதேவ ஸேவ ந்ருதே" என்றஸ்ரீய:பதிக்கு, உள்ளவளவும் ப்ரதிக்ஷணவிநாஶியான தேஹம்போலன்றியே சுப்ராக்ருதவிகூஹமாய்த் தோற்றும்படி ஸ்திரமாயிருக்கிற சுணங்களோடே கூடியிருக்கிற ஶரீரத்தோடே "ஹா ஹ-உ ஹா ஹ-உ ஹா ஹ-உ" "வநத்தாஸமாயணாஶ்ஶே" என்று வாவிகமான கைஙர்யத்தைப்பண்ணவேணுமென்று ஶ்ருதிதாத்வ ரஸ்யவராஸ்யோவநம்பண்ணமாட்டாத வேதநஸ்ரீதீஜராக்கு கைக்காகத்தானவதீணரான அவ்வவதாரங்களில் ஸத்யாவதாரத்தைப்பார்த்தால், பஹுஜீவனு யிருக்கச்செய்தேயும், § கூர்மாவதாரத்தைப்பார்த்தால் ஜமத்துக்காயாரஹேதுவாயிருக்கச் செய்தேயும் ஒருபுறஞ் சொல்லவாயிருக்கும். ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைப்பார்த்தால் சூஶ்ரூஷணஸௌகர்யந் தோற்றி யிருக்கச் செய்தேயும் மோதேத்ராஜ்ஞைபண்ணியிருக்கும். ஸ்ரீநரஸிம்ஹாவதாரத்தைப் பார்த்தால் ஊதிஹாஸமடியாகப் பற்றுவார்க்கு சுநிஷரணந்தோற்றும்படி யிருக்கும். ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தைப் பார்த்தால்தான்சிறியனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜமத்தையடையத் தன்னடிக் கீழாக்காநிற்கும். பரஶுராமாவதாரத்தைப் பார்த்தால் ப்ராஹ்மணோத்தமனு

---

§ இங்கு பதிதமாகக்காணப்படுகிற வஜ்ஜி இந்த ஸமெஹயாருக்கப்பட்ட சு ஸ்ரீகோஶங்களிலும் காணவில்லை.

யிருக்கச் செய்தேயும் ஸாமாந்யஜநஹாநி பண்ணுநிற்கும். ஸ்ரீராமாவதாரத்தைப் பார்த்தால் "ஹ்ருஷ்டாஸ்ஸர்வே வநௌகஸ: | ஜாநீயாஞ்ஞா நா: ப்ரத்ருஷ்டா ஹநுமத்ப்ரமுகா:" என்று ஸாமாந்யஜநஸமேதமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸாமாந்யஜநஹாநி பண்ணுநிற்கும். க்ருஷ்ணாவதாரத்தைப் பார்த்தால் "பரிசயேதது தாஸ்யாஜ்ஞா" என்னும்படி அவதாரதஶையிலும் ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்தில் கைவாசி தோற்றியிருக்கும். அஜ்ஞாநவ்யஸநிகளைக் கண்டால் தன் மேன்மை தோற்றாதபடி ஸௌஹார்தாதிஶயங்களைப் பண்ணுநிற்கும். ஆழ்வார்களும் ஈடுபடுவது இவ்வவதாரத்திலேயிறே; "உரலினோடிணைந்திருந் தேங்கியவெளிவுதத்திறம்" என்றும் "கோவலனை வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்றும் "திருமதுரையுட் சிலைகுனித்து ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுவனே" என்றும் "கோவிந்தர்க்கோர் குற்றேவலிம்மைப்ப்பிறவிசெய்யாதே யினிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்" என்றும் "துவராடையுடுத்தொரு செண்டு சிலுப்பிக் கவராக முடித்துக் கலிக்கச்சுக்கட்டி, சுவரார் கதவின் புறமே வந்துநின்றீர்" என்றும் "வார்மணற்குன்றில் புலர்கின்றேன் வாசுதேவாவுன் வரவுபார்த்தே" என்றும் இப்புடைகளிலே ஆழ்வார்களும் இவ்வவதாரத்தையே அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போந்தார்கள். ஸர்வஶப்தத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய ஸகலஜகத்காரணத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்கதனாய் ஜீவாதுவாம்படி ஸர்வாவஸர ஸௌலப்யத்தையும், ப்ரதிபாதிக்கிறது. (ஸஏஷ நாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: | நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்).

ஆனால் ஜகத்காரணமுமாய், ஸர்வாதிகமுமானால் அதீந்த்ரியமாயன்றோ இருப்பதென்னில்; * க. அவனுடைய ஸௌலப்யாதிஶயந் தோற்றும்படி "ஸஏஷ:" என்கிறார். * உ. (ஸஏஷ:) அநுமாநாகமஶாஸ்த்ராதிகளான ப்ரமாணம் வேண்டாதபடி ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாய் நிற்கிற ஆகாரந் தோற்றுகிறது. * ங. (ஸஏஷ:) அங்ஙனன்றியே ஆஸந்நாவதாரமாகையாலே சொல்லு மெளிமையைக் காட்டிற்றாகவுமாம். * ச. (ஸஏஷ:) அங்ஙனன்றியே "உளன்சுடர்

ம்ரு ஸ்ருதியுள்" என்று ஶ்ருதிஸித்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஈர்ந ஸவிஷயமாகையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இப்படி ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தியாயிருப்ப னொருவனோ வென்னில்; * க. (நாராயண:) "அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தித:" என்று ஸர்வவ்யாபகனாயிருப்பானொருவன். * உ. (நாராயண:) ரூபகுணவிபூத்யாதிகளுடைய அநந்தத்திலே பொருந்தும்படி ஸர்வேஶ்வரத்தையுடையனா யிருப்பானொருவன். * ௩. (நாராயண:) ஸகலஜகத்தும் ஸம்ஹ்ருதமான ஸமயத்திலும் தம்முடைய ஸத்பாவந் தப்பாதபடி யிருப்பானொருவன்; "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத், ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:, நேமே த்யாவாப்ருதிவீ" என்றும் "ஆபூதஸம்ப்லவே ப்ராப்தே நஷ்டே ஸ்தாவரஜங்கமே | ஏகஸ்திஷ்டதி விஶ்வாத்மா ஸது நாராயண: ப்ரபு:" என்றும் சொல்லுகையாலே. ஆனால் காரியமடையக் குலைந்து காரணமான தானொருத்தனும் நிற்குமத்தனையோ வென்னில்; * ௪ "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி" என்கிறபடியே, ஸகலதத்வோத்பாதகனா யிருப்பானொருத்தன். * ௫. (நாராயண:) அங்ஙனன்றியிலே, மேல் "க்ஷீரார்ணவநிகேதந:" என்று சொல்லுகையாலே அப்புக்களைத் தனக்கிருப்பிடமாக வுடையனென்றாகவுமாம்; "தாயதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயணஸ்ம்ருத:" என்கையாலே. * ௬ (நாராயண:) அங்ஙனன்றியே, ஸகலருக்கும் ஆஶ்ரயணீயமாம்படி உடலுமுயிரும்போலே அப்ருதக்ஸித்தமான ஸம்பந்த விஶேஷத்தை யுடையனாயிருப்பானொருத்த னென்றாகவுமாம். * ௭. (நாராயண:) அங்ஙனன்றியே, அந்தர்வ்யாப்திபஹிர்வ்யாப்திவிஶேஷத்தாலே, ஜகத்துக்காதாரபூதனுமாய் நியந்தாவுமாயிருப்பானொருத்தன். * ௮. (நாராயண:) "மாதா பிதா ப்ராதா" இத்யாதிஶ்லோகத்தாலே ஸர்வவிதபந்துவும், ஆஶ்ரயணீயனானவனை ஸ்வீகரிக்க அநுரூபமாம்படி வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஶீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி யோகமும், இக்குணவிஶேஷங்களளவிலே விடுவவரையும் ஆஶ்ரயிக்கு மென்னுமிடந் தோற்றுகிறது.

ஆனால் இதில் தோற்றுகிற காரணமும் "நஸஞ்ஞவாஸஹிவ வஸவஸேகவயः" என்றும் "வதிரேககுவசீக" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஹிரண்யமஹாபுருஷிவாஷிவஸாயாரணமென் ரெ வெண்ணில்; * க. (ஸ்ரீமாநு) ஸவப்ரயிகமென்கிறது. "ஸ்ரீமாநு" என்கிறவித்தாலே, ஆஸ்ரயணீயத்வமும், ஹோக்யத்வமும் தோற்றுகிறது. * உ. (ஸ்ரீமாநு) இதில் உதாவ்யாநிகயோமாஸத்திலேயாய், இத்தால் பூவும் மணமும்போலேயாய் ஸவிநாஹாவம் தோற்றுகிறது. * ங. ஸ்ரீः) எல்லாராலு மாஸ்ரயிக்கப் பட்டிருப்பா ளொருத்தியாய், உத்தரோத்தமான வதிஶயங்களெல்லாம் தன்னுடைய கடாக்ஷாயீநமாம்படி யிருப்பாளொருத்தியுமாய், "யஸ்யாஜ நகாத்மஜா" என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனிலுங் கால்வாசி யேற்றமுடையளா யிருப்பாளொருத்தி. ஆனலிப்படிக்கொத்த விவளாலே வந்த வதிஶயமோ அத்தலைக்கென்றால், இவளும் ஸநவரதவேஸிவெபண்ணும்படியாய் "இறையுமகலகில்லேன்" என்று அலர்மேல்மங்கை திருமார்பில்சுவடறிந்த பின்பு பிறந்தகமான தாமரையும் நெருஞ்சிமுள்ளென்னும்படி ஸ்வஹாஸஊமாய், "திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா" என்றும் "ஸ்ரீயஸ்ஸ்ரீயழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவள் தானும் மேல்விழும்படி ஸ்வதஸ்ஸிஊஹோஹ்யத்தையுடையனாய், இவள் யஉ ஓமாய்த்தான் யஷியாயிருப்பானொருத்தன். * ச (ஸ்ரீமாநு) இச்சேர்த்தியைப் பிரியக்கண்டாருண்டாகில், ராவணனும் ஶூர்ப்பணகையும் பட்டதுபடுவார்கள். ஆக இந்த விரண்டு வஊத்தாலும், ஆஸ்ரயணாயிகாரிக்கு அநுவஸேஸியமான காரணமும், ஸ்ரீயःபதிக்ஷமும் வ்யதிவாஷித்ததாயிற்று. இத்தைப்பற்றவிறே ஆழ்வார்களும் "திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின்" என்றும் "திருநின்ற பக்கம்" என்றும் வ்யதிவாஷித்தது, உஹிஷ்யஞாரங்களுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் "தஸ்யாஸ்யாம்வ்யதிஷ்டத" என்று இவளளவிலே நெஞ்சுண்டாய்ப் போருவானொருத்தன்.

அதெங்கே கண்டோமென்றால்; * க. (க்ஷீராணவந்திகேதநः) இவள் பிறந்தகத்தைவிடாத போதே கண்டதிறே; * உ. (க்ஷீராணவதிகேதநः) பாற்கடலிலே சாய்ந்த வயோஜாம்

போலே யிருப்பானொருத்தன். * ௩. (க்ஷீரார்ணவநிகேதநஃ) அங்ஙனன்றியே "பெரும்புறக்கடல்" என்றும் "ஸமுத்ரஸஹஸ்ராணமர்ணவேஶாயிநஃ" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே கடலிலே கடல் தோய்ந்தாற்போலே யிருக்கிறவனென்னவுமாம். * ௪. (க்ஷீரார்ணவநிகேதநஃ) கீழ்ச்சொன்ன நாராயணனும் இங்கே புறவெள்ள மிட்டுக்கிடக்கிறது.

ஆனால் வ்யூஹவிஶேஷமானால் ஸநகாதிகளுக்கு ஊஹவிஷயமாய் ஸர்வஜநஸமாஶ்ரயணீயமில்லையோ வென்னில்; * ௧. (நாமவர்ஜ்ஜஸ்த்ரஜஹ்ருதோ ஹரிவம்ஶே) அநேகஶிரஸ்கமான விடத்தைவிட்டு "திகழும்மதுரைப்பதிக் கொற்றவன்" என்று ஸாகாதவத்ரம் நடத்துகிற விடத்தேறவந்தான். * ௨. (நாமவர்ஜ்ஜஸ்த்ரஜ) ஆஶீவிஷமுள்ளவிடத்தை விட்டு ஹரோத்கமான விடத்தேறப்போந்தான். * ௩. (நாமவர்ஜ்ஜஸ்த்ரஜஹ்ருதோ ஹரிவம்ஶே) ஸாகரத்தை விட்டு நாகரனும்படி வந்துபுகுந்தான்.

கிடையழ கொழிய ஸந்ஹாவ்யமான நடையழகில்லையோ வென்னில்; * ௧. (ஸூக்தஃ) "கனத்திருந்தகளிறு" என்றும் "தரியார்ந்த கருங்களிறு" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே கண்டவர்களுடைய நயநஸாபல்யம் பண்ணும்படி உத்தர்ஜகவ்ருஷம்படி பிசகிநடந்தான். * ௨. (ஸூக்தஃ) வருகிறபோதே ஹரிவாஸிநீ ஸாயூஜ்யத்துக்குத் தன்வடிவழகை யஜிநாநம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். * ௩. (ஸூக்தஃ) தன்னுடையழகாலே "ஸம்ஸாரவதீம் வ்ருஜநு" என்கிற ஜம்வாஜரெதையைக் குலைத்துக்கொண்டு வந்தான்.

இப்படி வருகிறதுதான் வரவேதத்திலேயோ, திருப்பாற் கடலிலேயோ வென்னில்; * ௧. (ஹரிவம்ஶே) "ஹரிநாதந ஶ்ரீவர்ணாபாவஹஸீஸா" என்கிறபடியே அவன் தன்னைப் போலே தேஶமும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்கிறது மண்வாசியிலே தோற்றுமிறே. * ௨. (ஹரிவம்ஶே) "தேவாநாம்வஸரயோயர" என்கிற தேஶம்போலே உத்ஷ்டரெவ்யா யிருக்கை யன்றிக்கே ஶத்ருநிர்த்தாதாஸீ

நரான கோடித்ரயத்துக்கும் ஆஸ்ரயமான தேஸமிறே. * ௩. (ஏவ ராவணீராமதோஹி) ஹிஸஹம் வ்யுவிஹிபிலேயாய், "மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கிற வ்யுவிஹியைக் காட்டுகிறது. * ௪. (க்ஷீராணவநிகேதந: நாமவாத்ஜக்ஷஸ்ரஜ்ஞ ஏவ ராவணீராமதோஹி) ஜலவ்யூஹஸம்ஸமத்தை விட்டபின்பு ந்ராமரிகமான வாகாரம் நடையிலே தோற்றுகிறதிறே.*௫(நாராயண:ஏவ ராவணீராமதோஹி)ஸவகாரணஸூதனான தான் காவெரிகதேஸத்திலே யொதுங்கிவந்தான். * ௬. (ஸ்ரீராமு ஏவ ராவணீ ராமதோஹி) வாக்ஷாரவ்யதனானவன் "ஸவ்யஹாதாவரஜநீ ஏவராவாஸயோஷிதா| வஸ்ரிஜ்ஞவ்ரதவக்த்ரஜ்ஜம்யாஸா நேத்ராஹிவஜ்ஞய:" என்கிறபடியே படைவீடேறிவந்த்ரஜ்ஞவரிமஹம் பண்ணுவாரைப்போலே வந்தான். * ௭. அங்ஙனன்றியே, சதிஸயிதஸூக்ஷ்மி யுடையவன் ஒருபடைவீடு ஸாவேகூனாய் வந்தான். *௮.(நாமவாத்ஜக்ஷஸ்ரஜ்ஞ ஏவ ராவணீராமதோஹி) ஹஜ்ஜஸவெரியை விட்டவன் ஹஜ்ஜஸஜ்ஜமுள்ள விடத்திலே வந்தான்.

ஆக இந்த ஸ்லோகத்தாலே வாக்யத்வயம்போலே உபாயவேஷநவும் உபேயவேஷநவும் ஆஸ்ரயணீயனாய், ஒரு தேஸவிஸேஷத்திலே சொல்லவேண்டாதபடி தங்குபயணமாக வந்து, அங்குச் செல்லமாட்டாத வஜ்ஜக்களுக்கு ஹஜ்ஜாவதநம்போலே ஆஸ்ரிதரிருந்த தேஸத்திலே தான்வந்து தன் வடிவழகாலும் நடையழகாலும் சஜ்ஜுரானவர்களையும் வஸீகரித்து வஸிதாஸ்ரம்படி பண்ணிற்றாயிற்று. அங்ஙனன்றியே, "பண்டிவரைக் கண்டறிவது" என்று வாத்ஸல்யத்தையும், "புவனியெல்லாம் படைத்தவனே" என்றும் "தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே" என்றும் உதாரசஹத்தாலே நாராயணஸ்வாமித்வத்தையும், "அணியுருவிற்றிருமாலே" என்று ஸ்ரீஸ்வாமித்வத்தையும், "கடல்கிடந்த பெருமானே" என்று க்ஷீராணவநிகேதநஸ்வாமித்வத்தையும், "வடமதுரை நின்றும்வந்து" என்று ஆமதஸ்வாமித்வத்தையும், "கண்டவர்தம்மனம்வழங்கு" என்றும் "கற்றார்சேர்கண்ணபுரம்"

என்றும், யதாவச்ச்ரீஶப்தார்த்தத்தையும், ப்ரதிபாதிக்கையால் ஶ்ரீவாஸுதேவம் க்ருஷ்ணம் ஶ்ரீநாயகத்வேன பௌஷ்யராஜவைபவத்தையே ப்ரதிபாதித்ததாயிற்று. ௨.

தாத்பர்யம்.—ஸர்வ வ்யாபகராய், ஸமஸ்தகல்யாணகுண பூர்ணராய், ஸர்வகாரணமாய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வவித்பந்துவாய், பூதேவி நீளாதேவி முதலான மஹிஷிகளைக் காட்டிலும் அத்யந்தம் சிறந்தவளாய் எல்லாருக்கு மாஶ்ரயணீயையான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் அரைக்ஷணம் விட்டுப் பிரியமாட்டாமல் தன்னிடத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணும்படி நிரதிசய போக்யதையை யுடையவராய், நிரதிசயபோக்யமுமாய்த் தனக்கபிமதையான பிராட்டிக்குப் பிறந்தகமுமான க்ஷீரார்ணவ சாயியாய், இப்படி ப்ரஸித்தமான வர்த்தத்தை நாம் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கும்படி ஸர்வஸுலபரான இவர் பரவ்யூஹாதிகளில் சென்றாஶ்ரயிக்க யோக்யதையில்லாத நம்மைக் கடாக்ஷிக்கைக்காக திருப்பாற் கடலில் நின்றும் திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையை விட்டு ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதமாய் பாவநமுமாய் போக்யமுமான மதுரா நகரத்துக் கெழுந்தருளினார் என்று மதுராபுரியில் வீதியிலெழுந்தருளுகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸேவித்து ஜநங்கள் சொன்னார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்,

க-ம் அம்ஶம், க-ம் அத்யாயம், க-ம் ஶ்லோகம்.

———(০)———

ஶ்லோ.—பராஶரம் முநிவரம் க்ருதபௌர்வாஹ்ணிகக்ரியம்।
மைத்ரேய: பரிப்ப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச॥ ௩.

அர்த்தம்.—முநிவரம் - மநநசீலர்களான (ஸமஸ்த) ருஷிகளைக்காட்டிலும் ஶ்ரேஷ்டராய், க்ருதபௌர்வாஹ்ணிகக்ரியம் - செய்து முடிக்கப்பட்ட ப்ராதஃகாலத்திலநுஷ்டேயங்களான கர்மங்களையுடையராய், பராஶரம் - சத்ருக்களை (யுக்திகளாலே) ஹிம்ஸியாநின்றவருமான ஸ்ரீபராசரபகவானை, மைத்ரேய: - மைத்ரேயரென்கிற ருஷி, ப்ரணிபத்ய-ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்தும், அபிவாத்ய-தன்பேரைச் சொல்லிக்கொண்டு குருவினுடைய பாதக்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற அபிவாதநத்தைச் செய்தும், பரிப்ப்ரச்ச - கன்றாய்க் கேட்டார்.

ஸ்வதாஸித்தெ. ஶ்ரோதாக்களுக்கு இவ்வர்த்தம் ஸ்வதஸ்ஸி மென்று இதிலே ஸம்ஸாரத்தை பிறக்கைக்காக விலக்ஷணனான ஆசார்யன் பக்கலிலே ஸம்பந்நனாய் ஸுஜாதனான ஶிஷ்யன் ஸ்வஸரத்திலே ப்ரஶ்நம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா. *க. (பராஶரம்) "ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:" என்று வேதாசார்யனான ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானுக்கும் இவனோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஶ்லாகிசொல்ல வேண்டும்படி ஶ்ருதியிலே ஶ்லாக்யனாக விஶனானவனை. * உ. (பராஶரம்) வைதிகபக்ஷத்துக்கு ஶத்ருக்களான பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை ப்ரமாணதர்க்கங்களாகிற ஶரங்களாலே ஹிம்ஸியாநின்றானென்றாகவுமாம். அதவா, * ந. (பராஶரம்) ஆந்தரஶத்ருக்களான ராகத்வேஷாதிகளை ஶமதமாதிகளாலே ஹிம்ஸியாநின்றானென்றாகவுமாம். (முநிவர்யம்) பரமார்த்த விஷயத்தில் மநநஶீலரானவர்களில் உத்க்ருஷ்டனானவனை. இத்தால் ஜ்ஞாநஸம்ருத்தி சொல்லுகிறது. (க்ருதஸந்த்யாஹ்நிகக்ரியம்) என்று இவ்விஶேஷணத்துக்கு அர்த்தமாக ஶாஸ்த்ரோதிதமாய், ஜ்ஞாநஸாத்யமான ஸந்த்யாவந்தநமும் அநுஷ்டிதமான ஸமயத்திலே. "க்ருதஸந்த்யாஹ்நிகக்ரியம்" என்கையாலே ஸத்வோத்தரகாலத்திலே யென்கை. இத்தால், ஶிஷ்யன் அநந்யபரனாயிருக்க த்ருஷ்டசென்று கேட்டாற்போலன்றிக்கே ஆசார்யன் அநந்யபரனாயிருக்கிற ஸமயத்திலே கேட்டானென்கை, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபம் பண்ணுகிறபோது ஸ்வஸரமன்று; உபாஸநகாலமும் ஸ்வஸரமன்று; ததீயமான அநுஷ்டாநஸமயமும் ஸ்வஸரமன்று; ஆகையாலே க்ருதக்ருத்யனாய்த் தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விடுதேட்டமான ஸ்வஸரத்தே கேட்டானென்கை. (மைத்ரேய:) யாஜ்ஞவல்க்யபகவானை இடங்களிலே ப்ரஶ்நம் பண்ணிப்போரும் ப்ரஹ்மவிதாஷியான மைத்ரேயீஸாதனுகையாலே, ஸ்வஸரத்திலே ப்ரஶ்நம் பண்ணுகை தன்னைத் தோன்றி வந்ததன்று; தன்னுடைய பிறப்பாலே வந்ததென்கை. அன்றியிலே, மித்ரயாஸுதனாய், கேகயமித்ரயா ப்ரபோதநாதி ஸம்பந்தத்தாலே

நிஷ்ணமாய்க் கிடக்கிறதாகவுமாம். (பரிபப்ரச்ச) ஒருவரைத் சொல்லுகை யபேக்ஷிதமானபோது, கண்ணுக் கெட்டாதபடி பின்னே யிருக்கவுங் கடவதன்று, கண்படும்படி பார்ஶ்வத்திலே யிருக்கை ஶிஷ்யனுக்கு ப்ராப்தம். அந்த ஸ்தானத்திலே நின்று கேட்டானென்கை. (பரிபப்ரச்ச) நினைத்த அர்த்தத்திலே ஆசார்யனுதாரனும்படி பாடே யத்தைக் கேட்கை. அதாகிறது - "யத்நயஜ்ஞஜம ஷஹந்து" என்று ஸாமாந்யத்திலே ப்ரஶ்நமாய், "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம்" என்று விஶேஷத்திலே உத்தரமாம்படி கேட்டானென்கை. (பரிபப்ரச்ச) அன்றியிலே, "பரி" என்கிறது ஸாகல்யவசநமாய், ஜ்ஞாதவ்யங்களை யடையக் கேட்டானென்றாகவுமாம். (ப்ரணிபத்ய) பதநமாகிறது, ஸர்வாவயவங்களும் தரையிலே பொருந்த விழுகை; நிபதநமாகிறது, ஆதரமான அபிமானமும் நஷ்டமாய் விழுகை; ப்ரணிபதநமாகிறது, இத்தானே விஹிதமென்றிருக்கை யன்றிக்கே ப்ரீதிபூர்வகமாக இருக்கை. (அபிவாத்ய) ஸ்வநாமத்தை யாவிஷ்கரித்துக்கொண்டு பாதோபஸங்க்ரஹணம் பண்ணுகை. (ச) ஆசார்யன் பக்கல் அநுஷ்டிக்கக்கடவ விநயங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. ௩.

தாத்பர்யம்.—பகவத் ஸ்வரூபரூபாதிகளை செவ்வையாய் மநநம் பண்ணி அவைகளை யுள்ளபடி யறிந்தவர்களில் தலைவராய், குத்ருஷ்டி நிரஸநக்ஷமராய், ஜிதேந்த்ரியராயிருக்கிற ஸ்ரீபராசரபகவான், ப்ராத:காலத்தி லநுஷ்டிக்கவேண்டிய நித்யகர்மங்களை யநுஷ்டித்து நிர்மலசித்தராய் எழுந்தருளி யிருக்கையில், மைத்ரேயமஹர்ஷி சென்று ஸாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அபிவாதநம்பண்ணி மிக வணக்கத்துடன் இவருடைய பக்கத்திலிருந்து தனக்கறியவேண்டும் விஷயங்களை யெல்லாம் ப்ரஶ்நம் பண்ணினார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

———

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ௨-ம் ஶதகம், ௧௬-ம் ஶ்லோகம்.

———:0:———

௯௦.—ஶ்ரௌதா வேதா: புராணம் ஸ்ம்ருதிரவகலிதா பாரதே சேதிஹாஸை: பாஞ்சராத்ராணி தந்த்ராண்யேஷாமயம் ஶுசமீா

விதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: | ஊர்த்வோ பாகஸ்த்வதீஹா
குணவிபவபரிஜ்ஞாபனைஸ் த்வத்பதாப்தௌ வேத்யோ வே
தைஶ்ச ஸர்வைரஹமிதி பகவந் ஸ்வேந ச வ்யாக்யாதம்॥ ௨.

அர்த்தம்.—ஆதௌ - முதலில், வேதா: - வேதங்கள், ப்ரமாணம் - யதார்த்த ஜ்ஞாநஜநகம். ஸ்ம்ருதி: - தர்மசாஸ்த்ரம், ஸேதிஹாஸை:.(ஸ்ரீராமாயணம் முதலான) இதிஹாஸங்களோடுகூடின, புராணை:-புராணங்களோடும், ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம்-தத்வாதத்வ நிஷ்கர்ஷகமான ந்யாயங்களோடும் கூடினதாய், உபகுருதே - ஸஹகாரம்பண்ணுகிறது. பூர்வபாக:-(வேதத்தில்) முன்பாகம், த்வதர்சாவிதிமுபரி - தேவரீருடைய ஆராதநப்ரகாரத்தில், பரிக்ஷீயதே - பர்யவஸிக்கிறது. ஊர்த்வோபாக: - மேல்பாகம், த்வதீஹாகுணவிபவபரிஜ்ஞாபனை: - தேவரீருடைய வ்யாபாரம் குணம் ஐஶ்வர்யம் இவைகளுடைய ப்ரதிபாதகங்களினால், த்வத்பதாப்தௌ - தேவரீருடைய திருவடி ப்ராப்தியில், பரிக்ஷீயதே - பர்யவஸிக்கிறது. பகவந் - ஷாட்குண்யயுக்தரான (ஸ்வாமியே)! ஸர்வை: - ஸமஸ்தங்களான, வேதைஶ்ச - வேதங்களினாலும், அஹம் - நான், வேத்ய: - அறியத்தகுந்தவன்; இதி - என்று, ஸ்வேந ச - தன்னாலேயும், வ்யாக்யாதம் - வ்யாக்யாநம் செய்தீர்.

அவதாரிகை. ஈஶ்வரன் அநாப்தப்ரமாணவிஷயனென்று சொல்லுகிற பாஹ்யபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, அபௌருஷேயமான க்ருத்ஸ்நவேதமே இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமென்றும், பூர்வோத்தரபாகங்களிரண்டிலும் அவனே ப்ரதிபாத்யனென்றுஞ் சொல்லி, இவ்வர்த்தத்தில் ஸ்ரீகீதோக்தமான பகவத்வசநத்தையும் மூதலிக்கிறார். அதில் முற்பட வேதப்ராமாண்யமுண்டாகிலிறே இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாவதென்னில், அது முற்பட முன்னம் ஸம்ப்ரதிபந்நப்ரமாணமென்கிறார்.

வ்யா. (ஆதௌ) பகவத்ஸ்வரூபரூபவிபவாதிவிஷயமாய நாஸ்திகரை அகல இட்டுப்பேசி வாக்யஜாதங்களாலே உபபாதிக்கக்கொண்டு, இது உபபாதித்தபடி அழகிது; ப்ரமாணமாகப் பெற்றிலோ

மென்று இழவுபடவேண்டாதபடி ஶ்ருதவேதமும் முற்பட ஸாத்ய ப்ரமாணமென்கிறார். (ப்ரமாண:) ஸர்வஜ்ஞான ப்ரமிதிக்கு ஸாதந மன்றோ ப்ரமாணமாவது; அபௌருஷேயத்வ, ப்ரவிப்ரலம்பாதிகாரண தோஷமும், "வேத:" இத்யாதிபாதகப்ரத்யயமுமிறே; காரணாநபேக்ஷமுமாய் அதுதான் அபௌருஷேயமு மாகை யாலே காரணதோஷ பாதக ப்ரத்யயங்களில்லை யென்றிட்டு ப்ரமாணமாகக்கடவது.

இப்படி ப்ரமாணமாகிறது; இப்ப்ரமாணத்துக்கு ஶ்ரவண வ்யக்திகள் தானெது, வக்ஷ்யமாணாதிகரணங்களோ வென்னில்; * க. (வேதா:) காலதிரிபாதிதோஷஸம்பாவனை நயுமுடைத்தாய் அநித்ய ங்களுமான வவையன்றியே "வாசா விரூப நித்யயா" என்றும் "அநாதிநிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா" என் றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, அநாதிநிதநாவிச்சின்னஸம்ப்ரதாயமாய், நித்யநிர்தோஷமாய், ப்ரவிப்ரலம்பாதிதோஷ ரஹிதமான வேதங்கள். * உ. (வேதா:) "வேதயதி" என்கிற வ்யுத்பத்தி யாலே, ஸவிஷயிகனான ஶமவானுக்கு ப்ரதிபாதகதயா ப்ரமா ணமாகிறது. "வேதயதி" என்று இது பிறரை யறிவிக்கையாவ தென், "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்று தான றிந்தால் பின்பல்லவோ பிறரையறிவிப்பது; "நேதி நேதி" என்றும் "வேதவித்" என்றும் "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்றும் "யதோநவேதாஸ்ஸஹ நந்நப்ராப்ய விஶந்தி" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தானகப்பட நெஞ்சாலுங்கூட அறியமாட்டிற்றி ல்லை யென்று சொல்லச்செய்தே பிறரை யறிவிக்கும்படி யென்னெ ன்னில்; ஒன்றை யறிகையாவது வஸ்து விருந்தபடியேயறிகையிறே, இங்கும் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்றும் "ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மாதுச்யதே பரம்ப்ரஹ்ம" என்றும் "ஸர்வேண மனஸா ஜ்ஞாநயதிகாதிஶய" என்றும் "தவாநந்த குணஸ்யாபி" என்றும "ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி ராஶி:" என்றும் "அநவதிகாதிஶயா ஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபகுணங்களால் அவச்சின்னமானபோலே அபரிச்சின்

ஷ்டமென்றறிகையிறே; ஸவிசிஷ்டத்தை விசிஷ்டமென்றறிகை யாகிறது-நிர்விசேஷத்தை விசேஷமென்கிற ப்ரமமிறே. ஸவிசிஷ்டவஸ்து வை ஸவிசிஷ்டமென்றறிகையால் ஸர்வஜ்ஞத்துக்குங் குறையில்லை; ஸர்வஜ்ஞத்துக்குங் குறையில்லை. வேதவித்தமனன்றோ, "வேதாஹமேதம் புருஷம்" என்று இவ்வஸ்துவை யறிவேனென்றாய், அறிந்தபடி யென்னென்ன, "மஹாந்தம்" என்று ஸவிசிஷ்டனென் றறிந்தேனென்றானிறே. வைதிகாக்ரேஸரரும், "ஸர்வவேதைர் மஹாத்மாநம்" என்றும் "யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: | தேவதந்தி மஹாத்மாநம்" என்றார்களிறே. இவற்றை உபப்ரும்ஹித்த பக்தர்களும், "அறிந்தன வேதம்" என்றாய், அறிந்தபடி யென்னென்ன; "அரும்பொருளாதல்" என்றார்களிறே. நிஷேத வாக்யங்கள் தன்னிலும் "நேதிநேதி" என்றும் "ஸ்வாபாவிகநஸா வாஹ" என்றும், ஆநந்தத்தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தளவும் ஒன்றுக்கொன்று மேல் அவதியைப் பேசிக்கொடுபோந்து மேலோர அவதிகாணாமையாலே இவ்வளவென்கிற இயத்தாராஹித்யத்தைப் பற்றச் சொன்ன வித்தனை போக்கி ஸ்வரூபதர்மஜ்ஞாநமில்லை யென்ற தன்றே. இப்படி தானறிந்து பிறரையு மறிவிக்கிறது தான் ஒன்றிரண்டோ வென்னில்; * ந. (வேதா:) "ஐதேவாயஜுஸம்ஹிதாஸாரேதநித தைவாயவந்நாநிவ" என்கிறபடியே ஐச்வர்யஸாரேயவந்தக மான வர்ணவிஷய கோடியிலு மடைப்புண்டு, "அநந்தாவை வேதா:" என்கிறபடியே காண்டாய வ்ருத்திநாதிபேதத்தாலே அஸங்க்யாதமாயிருக்கும். "யேவேதேதவவிதா:" என்னுமாப்போலே ஸாக்ஷிகளத்தனையுஞ் சொல்ல ப்ரமாணதார்ட்யத்துக்கு உறுப்பென்றிருக்கிறார். "பஹுஸ்ருதிவ்யாக்யாதவஸ்தூநி" என்று ஒருத்தனுபபாதகனென போதிறே; "ஜ்ஞாநதஸந்திஸ்ருஷ்டேஷ்வவி ஜ்ஞாநம்" என்றும், "ஸர்வாத்வேஹிஸாஸ்த்ரவ" என்றுஞ்சொல் லுகிறபடியே ப்ரமாணதராவிஷயமான ஷமவிஷயத்தில் வ்யுத் பத்திஜநகமாம்போது காரணார்த்தோடு விசிஷ்டவஸ்துவோடு வாசியற ப்ரயோஜநஸக்தமான வேதமேயாகக்கடவது. ப்ரவ்ருத்தி யை உபஜீவிக்கிற ஸந்தாநத்தை விட்டு ஸாதிக்கும்போது

வ்யாப்திவிஶிஷ்டமாய் த்ருஷ்டாந்தஸம்மதமான கர்ப்பவாஸ்யக்ஷ்வாதிகள் ஸம்ஸாரனுக்கு ப்ரஸஜிப்பதுஞ்செய்யும். இவனுக்கு ஸஜாதீயமாயிருக்கும் த்ருஷ்டாந்தமுண்டாகையில், "நதத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்றும் "நத்வத்ஸமோஸ்த்யப்யதிக: குதோந்யோ லோகத்ரயேப்யப்ரதிமப்ரபாவ" என்றும் "நாஸ்தி நாராயணஸமம் நபூதம் நபவிஷ்யதி" என்றும் ஸமாப்யதிகநிஷேதம் பண்ணுகிற ப்ரமாணங்களுக்கு வையர்த்யமும் ப்ரஸஜிக்கும். ஆகையா லிவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாம்போது வேதமே யாகக்கடவது. வேதந்தான் நிரபேக்ஷமாக ஸ்வத:ப்ரமாணமாயிருக்கிற படியாலே உக்ததோஷங்கள் வாராது.

ஆனால் "வேதோகிலோ தர்மமூலம் ஸ்ம்ருதிஶீலேச தத்விதாம்" என்றும் "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸதாசார:" என்றும் ப்ரமாணபாடஸ்தமாய் ஸஹபடிதமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கு க்ருத்யமென்; வேதத்தாலே ஸித்தார்த்தமாகில் ஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கு க்ருதகரத்வாதிகளாலே ஆநர்த்தக்யமும், இவைதான் ஸ்வதந்த்ரப்ரமாணமாகிறதாகில் கேவலவேதத்தினுடைய ப்ராமாண்யத்துக்கு வைகல்யமும், ஸமக்ரமான வேதத்தினுடைய உபஜீவ்யத்வஹாநியும் வாராதோ வென்னில்; (ஸ்ம்ருதிப்ரவர்த்தகதேஶேதிஹாஸை: புராணை:) இத்யாதி. "யச்சைவ ப்ரதீயதே நாத்ர வேதே நகரணாத்மநா । இதிகர்த்தவ்யதாபாகம் மீமாம்ஸா பூரயிஷ்யதி" என்று ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தில் ப்ரமிதிஜநகமாம்போது வேதமே கரணமாயிருக்கச் செய்தே ப்ரதிநிஷ்ணமான கரணத்துக்கு இதிகர்த்தவ்யதாரூபேண உபகாரமாகையாலேகுறையில்லை. இதுக்கு உபகாரமாமிடத்தில், ஸ்ம்ருதிகளென்ன, இதிஹாஸபுராணங்களென்ன, ந்யாயமென்ன, இவற்றில் ஏகைகத்தாலே யமையாதோ, இவையெல்லாமென்னென்னில்; இவற்றுக்குத் தனித்தனியே க்ருத்யபேதமுண்டாகையாலே, பர்யாயங்களன்று. அதில் ஸ்ம்ருதிகளினால் வேதத்தில் பூர்வபாகார்த்தவிஶதீகரணமும், இதிஹாஸபுராணங்களினால் உத்தரபாகார்த்தவிஶதீகரணமும் பண்ணப்படுகிறது. அதில் இதிஹாஸம் ஸௌஹ்ருதைக்யகரம்; புராணம் ப்ர

சைவகல்பம். "ந்யாயை:" என்று ஶீக்ஷாகல்ப வ்யாகரண நிருக்த சந்தோஜ்யோதிஷங்களாகிற ஷடங்கங்களென்ன, மீமாம்ஸைகளென்ன, இவற்றுக்கு மூலமுக்ஷணமாயிருக்கிறது. இந்த ஷடங்கங்களும், ந்யாயமீமாம்ஸைகளும், வாக்யார்த்தவிசாரமென்ன, வாக்யார்த்தமான பதவர்ணஸ்வராதிநிர்ணயமென்ன, இவற்றில் விநியுக்தமாகையாலே உபயோகத்துக்கும் ஸாதாரணமா யிருக்கிறது. ஆக இத்தால் "புராணந்யாயமீமாம்ஸாதர்மஶாஸ்த்ராங்கமிஶ்ரிதா: । வேதா: ஸ்தாநாநி வித்யாநாம் தர்மஸ்ய ச சதுர்தஶ" என்றும் "அங்காநி வேதாஶ்சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர: । புராணம் தர்மஶாஸ்த்ரஞ்ச வித்யாஹ்யேதாஶ்சதுர்தஶ" என்றும் "ஶிக்ஷாயாம் வர்ண ஶிக்ஷா பதவிஷயமதோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோபாஹ்யம் சந்தஸ்ஸூத்ரைஶ்ச தைவஸ்யாதிஸமயம் ஜ்யௌதிஷம் ராஜநாய। கல்பே நுஷ்டாநகர்மா க்ரமஸாத்விதமதயோ ந்யாயமீமாம்ஸயோஸ்து ஸார்த்தவ்யக்தி: புராணஸ்ம்ருதிஷு தத நுஷ்டாநம்விவ்ருண்வந்தி வேதா:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. அங்காதிஸஹிதமான வேதமே ப்ரமாணமென்று சொல்லுகிறது-வேதத்தினுடைய வ்யாக்யாநத்தையும் உபாங்கங்களினுடைய வ்யாக்யாநத்தையும் பற்றியிறே. (ஸேதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம் ஶ்ருதிரூபகாரகே) என்று "இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்" என்கிறபடியே ஸ்வஜ்ஞ்யாதமான க்ருஷ்ணவேதத்தையும் வேதார்த்தத்தையும் உபப்ரும்ஹணம் பண்ணுகைக்கிடான வளவில்லாத ஶக்திகள் நம்மை நலியில் செய்வதென்னென்று பயப்படுகிற வேதங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணத்தாலே பயநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி உபகரிக்கிற தென்றாகவுமாம். ஸ்ம்ருதிஶப்தார்த்தந்தான் - "ஸ்ம்ருதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஆசார்யோபதேசத்தில் நின்றும் க்ரமமாக வேதார்த்தத்தை அந்தரங்கமாக நினைத்து ப்ரபந்தீகரிக்கை. இதிஹாஸமாவது-"யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்கிறபடியே கூடஸ்தனாயிருப்பானொரு ஆசார்யன் ஒரு ஶிஷ்யனுக்கு உபதேஶித்து அவ்வளவிலே தலைசாய்ந்து போகை யன்றியிலே (இதிஹா

ஶேஷ்யதே" என்றும் "த்ரைலோக்யே ஸர்வஶாஸ்த்ராணாம் ஸாரஸ்
ஸர்வஜ்ஞேந ப்ரகாஶிதம் ஸாரஸ்ஸாராதபி ஸாரஸ்ஸாரதே நவ"
என்றும் "விஶ்வாந்நவேத்யா ஹ்ந்ரஸிக்ஷாகவேத்யவீர்ணவம்
ப்ரஸாதாவ்யாத்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அந்த வேதா
ர்த்தத்தை ஸர்வஸாரமாயாலே ஸவிஸ்தரஸம்ப்ரதாயமாம்
படி ஸ்திரப்பிக்கை. ப்ரமாணமாவது—"ப்ரமாதிநவ:" என்றாய்
ஸநாதியான வேதவிஶேஷத்தை நந்தநமாக ப்ரவர்த்திக
க்கை. ந்யாயமாவது - ஸம்வாதவிஶேஷயுக்திகளாலே ஸ்வா
ர்த்தங்களை யாராய்ந்து நிஷ்கர்ஷித்துக் கொடுக்கை. ஆக இப்படி
ஸாங்கமாயும் ஸங்க்ஷேபமாயுமுள்ள க்ருஷ்ணவேதமும் ப்ரஹ்மப்ரதிபா
தகமாகையாலே ப்ரமாணமென்றே சொல்லுகிறது.

அது செய்யும்படி யென்; "ஸ்கந்தமேவஶிர்யேதே ப்ராப்ரோஶாஶ
ஷ்டாகவாஸம்நிவர்த்திவேஶ" என்றும் "வாயவ்யம் ஶ்வேதமாலபேத
ஹதிகாம:" என்றும் "ஸௌர்யம் சரும் நிர்வபேத் ப்ரஹ்மவர்சஸகாம:"
என்றும், இத்யாதிகளாலே ருத்ராதிதேவதாந்தரங்களையும், ததா
ராதநங்களையுமன்றோ ப்ரதிபாதிக்கிறதாகத் தோற்றுகிற தென்
னில்; (ஸ்வதந்த்ராவியஸ்ஸர்வவிவக்ஷீயதே தவ வஸ்த்ராத:) அவ்வி
டத்தில் உன்னையே ப்ரதிபாதிக்கிற தென்கிறார். "ஸ்காஸக்யகா
ஷ்ட்ரஸ்ஶப்த:ப்ரஸாதா:" என்று, ருத்ராதிதேவதாவிஶேஷ
ங்களை ப்ரதிபாதியாநிற்க நம்மை ப்ரதிபாதிக்கை யாவதென்
னென்னில்; "ஐஷ்ட்வாதஸம்பவம்யாஜா தஞ்ஜாயதே நஸ்விஶம்பி
ஹதித்வர்வ நஸ்ய நாமி:" என்றும் "யஸ்ஸர்வாஷியஜ்ஞாவியஜ்ஞ
ஹோமஷிதாவியஸ | யத்தஸ்யவிகௌணஜேயதஸ ஸர்வஷ்ஷத
ஸ்த்வம்" என்றும் "யேயஜந்திவித்ருநு தேவாநு ப்ராஹ்மணாநுஸ
ஹதாஶநாநுஸர்வஹுதாஞ்ஞாத்தா நஸ்விஷ்ணுமேவயஜந்திதே"
என்றும் "ஸஞாதிஸர்வயஜ்ஞாநாம் ஹோக்தாவப்ரஹ்மமேவச" என்
றும் "ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஸ்ஸேந்த்ரஸ்ஸோக்ஷரஃபரஸ்ஸ்வராட்" என்றும்
"வணநமேகேவதஞ ப்ரஹ்மரூபோ த்ரேப்ரஜாபதி: இந்த்ரநேந்த்ர
பரேவ்யாத்தம்ஸவபேப்ரஹ்மஶாஶ்வதம்" என்றும் ப்ரமாணக
ங்களுபபாதிக்கிறபடியே, ஸர்வத்துக்கு வாசகமான ஶ்ருதி

ஸிம்ஹப்ரகரணாதியான ப்ரபலப்ரமாணத்தாலே, தத்த்வ ஶேஷாநு-குணமான ஸ்வயஞ்ஶக்தியாலேயாதல், ப்ரஸ்ரவஸாநவ்ருத்தியாலேயாதல், அவ்வோம்ஶங்கள் தேவருக்கேவாசகமாகையால், அவ்வாக்யங்களும் தேவருடைய ஸமாராதந ப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கடவது. (ஸுஷேணவிருத்தாவதி) "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா நாஶகேந" என்றும் "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் । விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்ய:" என்றுஞ்சொல்லுகிற தேவருடைய ஸமாராதநத்தைச் சொல்லுகிறது. நம்முடைய அவசநமாகில் சொல்லுகிறது, நம்முடைய ஸ்வரூபவிஶேஷமாகச் சொல்லத் தட்டென்னென்னில்; (ஸுஷேண விதி ஶேஷமி வர்ணதேவஸம்ஹாரம:) நேராக ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணரான ஸம்ஸாரி சேதநரை ஐஹிகாமுஷ்மிகவராக்கி நல்வழியே போக்குகைக்கு தானே பண்ணுகையாலே அதிலே உபேக்ஷணமாயிற்று ஸமாராதநமிருப்பது. ஆகையாலே ஸ்வரூப ப்ரதிபாதநத்துக்கு அவஸரமில்லையாயிற்று. ஏதேனுமாக ஸம்ஸாரிகளுடைய ஹிதப்ரவ்ருத்தியாகில் இதுக்கு த்ருஷ்டம், ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்திஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்த்ருஸ்வரூபத்தையும், விரோதிஸ்வரூபத்தையும், ஈஶ்வரஸ்வரூபத்தையும் முதல்தன்னிலே அறிவிக்கத்தட்டென்னென்னில்; அது வொண்ணாது. முதல் படியிலே தவறி யேழாம் படியிலே அடிவைக்கப் போகாதிறே. ஶாஸ்த்ரங்களும் வாநாதிகளிலே பரக்க வாஸநை பண்ணிப்போருகிறவனைச்சடக்கென "அவை ஹேயம், இப்போதே அநர்த்தகரமான ஶரீரத்தை விட்டு மோக்ஷத்தைப் பெறு" என்று சொன்னால் "ஸர்வஸ்வேஷு மோக்ஷகதா ப்ரஸ்தாவமாஸ்தித:" என்கிற படியே இவன் ஶேஷங்கெட்டுக்கழியுமாகையாலே அவனுகந்த ஸாம்ஸாரிக ஐஶ்வர்யங்களிலே யிழிந்து அவனுக்கு வேர விரோதியான ஶத்ருக்களைப் போக்குகைக்கு ஶ்யேநவித்யையை உபதேஶித்து, அது ஸித்தித்தால் அந்த வாக்யத்தில் விஶ்வாஸம் பிறந்தவாறே ஜ்யோதிஷ்டோமாதி காம்யமான ஸர்வஸம்பத்திக்குடலாக வ்ருஷ்டிஸாத்யமாகக் காரீரியை விதித்து, அது ஸித்தித்து தத்ப்ரதிபாதக வாக்யத்திலே விஶ்வாஸம் பிறந்த

4

வாறே வைதிக ஸர்வத்தைக்காட்டில் ஶ்ரேஷ்டிக ஸர்வம் நன்றென்கைக்காக ஸ்வர்க ஸாதநமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை விதித்து, அது ஹேதுவாக அதர்வவாதக வாக்யங்களிலே விஶ்வாஸம் பிறந்து இவ்வளவு புகுர நின்று வர்த்தந வதவதாயேற்றுய் விவேகி யானவனுக்கு "ஸுதவதேவாஸ்யதஹ்வதி" "நஹ்யஸ்ர வேஷ வர்தவர்த்தே" "ஸ்வாஹ்யதே ஸுதாயாஜ ரேவாஃ" "வரீக்ஷ்யலோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்" என்றும் "ஸர்வேஷ்விவாதஸீதஸ்யக்ஷயிஷ்ணோ நஶ்வரஸ்ய நிவர்த்திஃ" என்றும் "க்ஷ்ருஹ்ம ஹவநா லோகாஃ வுநராவர்த்திநஃ" என்றும் "ஹந்தே வைநரயாஸ்வாத ஸாநஸ்ய வராதநஃ" என்றும் உபதேஶித்து இந்த வரோண மணாநர ஸாதநம் பண்ணி நிவர்ண்ணனவனுக்கு மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரத்தில் கயிகாரமாகையாலே, மெள்ள விவனை இதிலே மூட்டுகைக்காக முற்பட கர்மஹாமமே உத்தேஶ்யமாகக் கடவது.

அழகியது. வர்வர்ஹாமமானது இவனுடைய ஸத்கர்ம வர்த்திக்குரிய நித்ய நைமித்திக கார்ய ரூபமான விஹித கர்மங்களை யர்வதேஶித்ததாகில் உத்தர ஹாமத்துக்கு க்ருத்யமென் னென்னில்: (ஶ்ரீஸுத்ராஹாமஸூக்ஷாமாமண விஶவவரிஜ்ஞாவ நைஸ்வதராந்தௌ) "கஷாயவக்திகர்மாணி ஜ்ஞாநந்துவராமதிஃ। கஷாயேகர்மஃவக்வதோஜாநம்வர்த்ததே" என்றும், "அவித்யாஸ்தம் நித்யா விதயாஸ்த அஶ்நுதே" என்றும் "தவோஜ்ஞாந ஸமாயிஃ நராணாஂக்ஷீணவாவாநாஂ க்ருஷ்ணேஹக்திஃவ்ரஜாயதே" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, வர்வர் ஹாமோதித மான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே த்ருதிகஷாய முனவனுக்கு ஹகவத்ராவ்ஷி ஸாதநதயா ஸநந்தர்வாத்மமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமண விஶவவேஷாதி ஜ்ஞாவநம்பண்ணி விக்கிறது. இக்கர்மந்தன்னை "ஶயாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "வ்ருத்தாத்கர்மாயிமர்தாதநந்தரம் ததவவரோ தாஃப்ரஹ்மஜிதவ்யதிக்தம் ஹவதி" என்றும் ஆசிரியர்கள் பேசினர்களிறே. (ஶ்ரீஸுத்ராஹாமஃ) ஶ்ருதிஶிரவஸி விதீப்தே" என்

கிறபடியே ஸ்வாரஸிகமாக ஸமஸ்த் ப்ரவர்த்தனம் பண்ணுகிறவனுடை ஸாமத்திற் காட்டில், ஸர்வஹித ஸமஸ்த ப்ரவர்த்தனம்பண்ணுகை யாலே, இவ்வாஸக்தியைப்பற்றஎல்லாத்துக்கும்மேலான ஸாமமென்கி றார். இஸாமத்தில் ப்ரவர்த்திக்கிறவர்கள்தானேதென்னில்; (ஸ்ரீ ஸாமகுணவிஷயஸம்ஞானவசனங்கள்) ஸ்ரீஸ்துத்யாதிமான ஸம்பந்தங்களென் கிறார். (ஸ்ரீஸ்துத்யாதி) ஒருவனையொருவன்பேசுகையாவது அவனு டையதொழில்களையும் குணங்களையும் பெருமைகளையும்பேசுகையி றே. ஆகையாலேஇங்கும்ப்ரவர்த்தனங்களையும்ஸர்வகுணங்க ளையும்உபயவிபூதியோகத்தையும் பேசுகிறது. (ஸ்ரீஸா)ஜமதக்ந்ய ஸுனோவயோமியாதி"பஹுதா"என்கிற ஸூக்த வ்யாபாரந் தொடக்கமான, ஸ்வஸ்வவேஷ நியமன வ்யாபாரங்களையும், ஹிர ண்யாவணவதவாயாதிவயஸௌதஸாரயாதிகளானவரக வஸ்வக மாயும், ஸௌம்ய ஸ்வபாவகமாயுமிருக்கிற ப்ரவர்த்தன ங்களைச்சொல்லுகிறது. "வேஷாதஸ்யாத்யேயஸ்வயாவிந்யா ஹதாத்மா" என்றும், "ஸ்ரீஸா ஹரேஸ்தோம் ஸவம்க்ஷர தித்ரு வயார்யதா" என்றும் "ஸ்ரீஸாஜமதக்ந்யேஸ ஹ நீதஸ்ம வ்ரு வதேதே" என்றும் ருஷிகள் பேசா நின்றார்களிறே. இப்படி ஸர்வ ஸம்ஸகாரோ யிருக்கிறவிவனிவ்யாபார வர்ணவெளிகளை ப்பண்ணுகைக் கடியென்னென்னில்; (குண) குணங்க ளிருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டா மையாலே என்கிறது. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர் வித்"இத்யாதிகளின்படியே ஸர்வாஸுபயோமியானஸர்வஜ்ஞத்வாதி களென்ன, ஸர்வமதமானஜ்ஞாநாநந்தாதிகளென்ன, விமல ஹ மதமான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளென்ன, வரக ஸ்வபாவக மான ஸௌர்யாதிகளென்ன, ஸௌம்ய ஸ்வபாவக மான் ஸௌஶீல்யாதிகளென்ன, ஆக இந்த நிரவதிக குணங்களைப் பேசுகிறது. இப்படி ஸர்வவித வேஷிதனு மாய் ஸர்வவித கு ணகனுமான விவனுக்குத்தனக்குவ்யாவ்ருத்தமா யிருப்பதொருஇருப் பிடமாதல், ஒரு ஹோமமாதல், வரிகரமாத லில்லையோ வென் னில்; (விஷய) "ஸர்வ ஸர்வஸ்ரீ" "ஸர்வவேத் யாநஃ" என்றும் "பதிம்விஶ்வஸ்ய"என்றும் "வ்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞ பதிர்குணேஶஃ"

என்றும் "ஹிரண்மயே பரே கோஶே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம்" என்றும் "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:" என்றும் "த்ரிவித்ரிவிஷ்டபத்ரயம்" என்றும் "ஏதத் ஸர்வம் ஸர்வாத்மக வைஷ்ணவம் பதம்" என்றும் "ஸுவ்யோம தேவ ஏகோ நாராயண:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நித்ய விபூதி யென்ன, லீலோபகரணமான ஸமஸ்த விபூதி யென்ன, ஆக உபய விபூதியையு முடையனென்கிறது. ஸர்வ வேதாதிகளும் ஸமஸ்த மாகில் இவ்வேதம் செய்கிற தென்னென்னில்; (பரிஜ்ஞாபநேந) அவற்றை யுள்ளபடி யறிவிக்கிறது. "பரி" என்று பரீக்ஷா பூர்வக ஜ்ஞாபந மாய், யுக்திகளோடே கூட நிஸ்ஸந்தேஹ மாக வறிவிப்பிக்கிற தென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, பரி ஜ்ஞாபந மாகிறது—விடுவேனெடுத்துப் பார்த்தல் ஸம்பூர்த்தி யாலே கடாக்ஷ நிரீக்ஷணம் பண்ணுதல் செய்கையன்றிக்கே "ஸ்வாராத்திய விஷ்ணோர் விதாவஸா யிஷ்டம் ப்ராபயதி" என்று ஸ்வாராத்யாபதேஶ ரூபத்தாலே ஸகல மான ஸ்வாதீநங்களை யறிவிப்பிக்கிற தென்றாகவுமாம்.

இவை யறிவிக்கிற வித்தால் ப்ரயோஜந மென்னென்னில்; (ஸ்வதாவேள) "க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸ்வ ஜ்ஞாநாதிஶக்தி: பராத்" என்றும் "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே இந்த ஜ்ஞாநங்கைமுதலாக பரஷ்ப்ராப்ய னுணவன் திருவடிகளைப்பெறுகை. ஜ்ஞாநத்தாலே ஸமஸ்தஸ்வரூபமென்கையில் ப்ரமாண மென்னென்னில்; "தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி, நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" என்றும் "விஷ்ணோ: கர்மாணி பஶ்யத:" என்றும் "தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி" என்றும் "ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: । த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி" என்றும் ஸமஸ்தபதார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸமஸ்த ப்ராப்தியென்றும், "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி குதஶ்சந" என்றும் "ஸ்தாந த்ரைவித்ய ஜந்மாநாம் ஸத்ராதிகாராந்தேஷாம் ச ஸர்வேஷாம் யோ க்ஷேத்ர ஸாரோ ஸவதி" என்றும் இதரஜ்ஞாநத்தாலே ஸமஸ்த ப்ராப்தியென்றும் "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே

வேதாந்தேஷு, வேதாந்தே ஸர்வாந் காமாந்" என்றும் "ஸர்வ ஸம்பதி நந்தேவம் ஸர்வஸம்பாயதநம் ஹரிம் | ராஜாநம் ஸர்வ லோகாநாம் தம்ஸௌஜந்யவாரிதிம் வந்தே" என்றும் "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" என்றும் உபய விபூதி யோக ஜ்ஞாநத்தால் ஸாம்யாபத்தி யென்றும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் தானேசொல்லுகை யாலே இந்த ஸம்ஸார மோக்ஷ விபவ ஜ்ஞாநத்தாலே த்வத்ப்ராப்திக் குக்குறையில்லை. "அதோ ஸர்வோ ஸம்பந்நோ" என்றும் "நவஷூஷா ஸம்பந்தே நாபி வாசா நாந்யைர் தேவைஸ்" என்றும். "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" என்று சொல்லுகிறபடியே க்ஷேத்ராதி கரணர்களான வெங்களுக்கு வாங்மநஸாகோசர வைபவனு யிருக்கிற வுன்னைப் பெறும் போது, "மநஸாது விஶுத்தேந" என்றும் "ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்த:" என்றும் "பக்த்யா த்வநந்யயாஶக்ய:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸவிபூதிகனை தேவருடைய ஜ்ஞாந மொழிய வேறு கைமுதலு ண்டோ? "த்வதாஶ்ரௌ" என்னாதே "த்வத்தாஶ்ரௌ" என்கிறது- விசேஷித்து ஸர்வாதிகாரமாகத் திருவடிகளே ப்ராப்ய மென்கைக்காக. ஶுகஸ்ரீதிகாதி தாவத்பதத்தாலே தத்பரானவர் களுக்கு "தவிஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்று பரமபத ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஆக இப்படியால் ஸர்வஸம்பாதமானது "ஸ்ரீ ஸம்ஸார விபவ விஜ்ஞாநேந ஸ்வத ஶாஶ்வதௌ ப்ராப்நுவீய தே" என்று சொல்லிற்றுகிறது. "ஸம்ஸாரவிபவ விஜ்ஞாநேந:" என்கிறவிடத்தில் உபாஸநங் கண்டிலோமே என்னில்; உபாஸந மாகிறது- ஸ்ரீஸம்ஸார விபவங்களி னுடைய அவிச்சிந்ந ஸ்மரண மாகையாலே அத்தை யறிந்த போதே உபாஸநமுஞ் சொல்லிற்றாய் விட்டது.

ஆக இத்தால் "நதாவஸ்ஸர்வஸம்ஸாரம் ப்ராப்திஷாயதத்பரா ஸ்ரீ" என்றும் "வேதே ராமாயணே பூர்ணே பாரதே பரதர்ஷப | ஆதௌ மத்யே ததாந்தே ச விஷ்ணு ஸர்வத்ர கீயதே" என்றும் "விஷ்ணு நாநாவேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே"

என்றுஞ் சொல்லுகிறபடி ஸகலவேத வேதாங்கங்களிலவனே வேத்ய னென்று சொல்லிற்று; இவ்வர்த்தை "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்றுதிருத்தேர்த்தட்டிலேஸர்வலோக ஸாக்ஷிகமாகச் சொன்னவனையிட்டே இசைவிக்கிறார். (வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹரிதிஹஸ்வருஸ்ஸநவ்யாவகஸ்து) (ஸர்வை: வேதை:) ககிய சாநமாயும், விவர்ணமாயு முள்ள க்ருஷ்ண வேதத்துக்கும் அவனே வேத்ய னென்கிறார். (கஹரிதி) ஸர்வாங்காரியாய் ஸர்வஸாரராய் ஸர்வஹ வேத்ய வ னென்கிறார். "ப்ராஹ்மணோயஜேத, க்ஷத்ரியோயஜேத" என்கிற க்ஷத்ரியாதி ஶப்தங்கள் தஜ்ஜாதி விஶிஷ்ட விஜ்ஞாநா ஸூத்ர வாஸ மாகிறாற்போலே சுத்ரூ தேவாதி ஶப்தங்களும் த தயிஷ்டாந ஜீவ த்வாரா நாவ்ய வேஶத்தாலே நம்மளவிலே வாச்யவஸிக்கக்கடவதென்கிறார். (வேத்ய:) வாசக ஶப்தமானது வாச்ய மான வஸ்துபர்யவஸாயியா யல்லது நில்லாமையாலே "வேத ஸாம் வாச்யோநந்தர்" என்றும் "கரோர்த்ரோவிஷ்ணு:" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற நாமே க்ருஷ்ணவேத வேத்ய னென்று ஸமஸ்த நம். (ஹமவநு)ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் வசீகரணமாகையாலே போக்கடி சொல்லுகையு முனக்கே ஸர மென்கிறார். (வேதவ்யாவகஸ்து)ஶ்யர்ஸ்ரான வைதிகர் சொன்னவளவேயோ? எதிரிகள் முன்பே நீ தானே சொல்லிற்றில்லையோ? வென்கிறார். ௪.

தாத்பர்யம்.— ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுள்ளபடி யறிய வேண்டும்போது ப்ரத்யக்ஷம் முதலான ப்ரமாணங்களைக் கொண்டறிய வேண்டும்; ஸர்வேஸ்வர னுள னென்பதிலிப்படி யொரு ப்ரமாண மில்லையே யென்னில்; உண்டு. வேதங்களே இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். ஒருவ னொன்றைச் சொன்னால் அவனுக்கு அஜ்ஞாநம் முதலான தோஷங்கள் உண்டாகையால் அவ்வாக்யம் ப்ரதாந மாக ப்ரமாண மென்று கொள்ளப் படாது. வேதங்கள் ஒரு புருஷ நிர்மிதங்க ளாகாமல் ஸ்வயம் வ்யக்தங்களாகையால் அந்த தோஷசங்கை யில்லாமையாலே இவை முக்யப்ரமாண மென்று கொள்ளப்படும். அவ்வேதார்த்தம் மந்த மதிகளுக்கு

துர்ப்போதமாகையால் ஸ்ம்ருதி முதலானவைகள் அவ்வர்த்தத்தை யறிவிக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்ம்ருதி, பூர்வபாகார்த்தத்தையும் இதிஹாஸமும்புராணமும் உத்தர பாகார்த்தத்தையும் அறிவிக்கிறது கள். வ்யாகரணம் முதலான அங்கங்களும் மீமாம்ஸை முதலான சாஸ்த்ரங்களும் இரண்டு பாகங்களினுடையவும் அர்த்த விமர்சையில் உபயோகமாகின்றன. வேதங்களில் பூர்வபாகம், நாஸ்திகர்களை வசீகரிக்கைக்காக க்ஷுத்ர புருஷார்த்த ஸாதநமாக தேவரீருடைய ஆராதன ரூபமான யஜ்ஞாதிகளைப்ப்ரதிபாதிக்கிறது. உத்தரபாகம் பரமப்ராப்யமான தேவரீருடைய ஸ்ரீவைகுண்ட லோகப்ராப்திக்கு ஹேதுவாக அநுஸந்திக்கைக்கு தேவரீருடையஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும், ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்ததிருவவதார சேஷ்டிதங்களையும், ஜ்ஞாநாநந்தாதி குணங்களையும், உபயவிபூதியோகத்தையும்ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸ்வாமீ! ஸமஸ்தமான வேதங்களுக்கும் தேவரீரே ப்ரதிபாத்யனென்னுமர்த்தத்தை ஸ்ரீபகவத் கீதையில் தேவரீரே யருளிச்செய்தது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

வராஹ புராணம்.

———:O:———

𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌨𑌰𑌃 |
𑌧𑌾𑌤𑍁𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚 𑌮𑌾𑌮𑌜𑌮𑍍 ‖ ௫.
𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌮𑍍 |
𑌅𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ‖ ௬.

அர்த்தம்- 𑌮𑌨𑌸𑌿- மநஸ்ஸானது, 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 (ஸதி)-கலக்கமில்லாததாயிருந்தவளவில், 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇-உடம்பு, 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇 ஸதி-ரோகமில்லாமல் செவ்வையா யிருந்தவளவில், 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇(ஸதி)-பித்தம் முதலான தாதுக்கள் ஒரேயளவா யிருந்தவளவில், 𑌯𑌃- எந்த, 𑌨𑌰𑌃- புருஷன், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂- ஜகத்தை சரீரமாக வுடையவனும், 𑌅𑌜𑌂- பிறப்பு (முதலான விகாரங்கள்) இல்லாதவனுமான, 𑌮𑌾𑌂- என்னை, 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑌾- நினைக்கிறானோ; 𑌤𑌤𑌃- பிற்பாடு, 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌂- கட்டையோடும் கல்லோடும் ஸமானனாய், 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂- எனக்கு பக்தனாய், 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌂- மரணத்தை யடையா நிற்கிற,

தம் - அவனை, அஹம் - நான், ஸ்மராமி - நினைக்கிறேன்; பரமாம் - உத்க்ருஷ்டமான, கதிம் - பதத்தை. நயாமி - அடைவிப்பிக்கிறேன்.

அவதாரிகை. (ஸ்திதேமநஸி) ஈத்ருஶ - அநந்ய ப்ரயோஜநத்துக்கு நிரபாயோபாயமான ஶரண காலத்தையும், ஶரணாதிகாரியையும், ஶரண ப்ரகாரத்தையும், ஶரணீய வ்யக்தி விஶேஷத்தையும், ஶரண பலத்தையும், சொல்லுகிறது இந்த ஶ்லோகத்வயம். "ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே । ஶரீரே ஸதி தாதுஸாம்யே ஸ்திதே" என்று ஶரண காலத்தைச் சொல்லுகிறது. "யோ நர:" என்று ஶரணாதிகாரியைச்சொல்லுகிறது. "ஸ்மர்தா" என்று ஶரண ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறது, "விஶ்வரூபஞ்ச மாமஜம்" என்று ஶரணீய வ்யக்தி விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. மேல் ஶ்லோகம் ஶரண பலத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா. (மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே) மநஸ்ஸானது எது? அதுக்கு ஸ்வஸ்தமாவது எதென்னில்; மநஸ்ஸானது - அநாதி கால பாப வாஸநையாகிற மஹா வாதத்தாலே வ்யாகுலமாய் தனக்கா வாஸ ஸ்தாநமான ஹ்ருதய பத்மத்திலே க்ஷண காலம் தங்கப்பெறாதே கண்ட விஷயங்களிலே மண்டி புக்குத்திரியாமல் நிர்விஷயமாகை. ஆக இதில் மநஸ்ஸினுடைய விஷயாதீநமான அநவஸ்தையை தவிர்ந்தபடி சொல்லுகிறது. அநந்தரம் ஶரீராரோக்ய நிபந்தநமான மநஸ்ஸினுடைய அநவஸ்தா ஶாந்திக்கு ஹேது சொல்லுகிறது (ஶரீரே ஸுஸ்வஸ்தே ஸதி) என்று - ஶரீரம் ஸ்வஸ்தமாய் அழகிதானவளவிலே. * வ்யாதிநாலயமாயிறே ஶரீரமிருப்பது. அந்த வ்யாதிகளிலொன்று தலையெடுத்ததாகில் தஜ்ஜநிதமான து:கா நுபவத்திலே உபக்ஷீணமாகையாலே ஸ்வவிஷயத்துக்கு யோக்யமாக மாட்டாதிறே நெஞ்சு. ஆகையாலே ஶரீராரோக்ய நிவ்ருத்தி மநஸ்ஸ்வாஸ்த்யத்துக்கு ஹேது. அந்த ஶரீராரோக்ய நிவ்ருத்திக்கு ஹேது சொல்லுகிறது (தாதுஸாம்யே ஸ்திதே)

என்று. தாதுக்களாவன-வாதபித்தஶ்லேஷ்மங்கள். அந்த தாதுக்களுக்கு ஸாம்யமுண்டாகையாவது-ஒன்றுக்கொன்று ந்யூநாதிரேகமற்று ஒத்திருக்கை. அந்த தாதுக்களினுடைய ந்யூநாதிரேகங்கள் வ்யாதிஹேதுக்கள். மூன்றினுடைய வைஷம்யம் காரணமிறே. ஆகையால் அந்த வ்யாதிஹேதுக்கள் தன்னிலொத்தவாறே அவற்றினுடைய நிரோதநத்தால் வரும் வ்யாதி யுண்டாகாது; வ்யாதி யுண்டாகாமையாலே ஶரீரம் ஸ்வஸ்தமாம்; ஶரீரஸ்வாஸ்த்யத்தாலே மநஸ்ஸ்வாஸ்த்யம் பிறக்கும்; பின்பு மநஸ்ஸ்மரணக்ஷமமாம். ஆகக் கீழ்த்தனையாலும் ஸர்வஜநகாம்யமான காம்யவிஶேஷத்தைச் சொல்லிற்று.

அநந்தரம் ஸ்மரணாதிகாரியைச் சொல்லுகிறது (யோநர:) என்று. நரஶப்தம் மநுஷ்யவாசீ. இதிலே தேவாதிகளையும் உபலக்ஷிக்கிறது. இத்தால், ஸமாஶ்ரயணத்துக்குக் கரணபாடவமே அபேக்ஷிதமென்றதாயிற்று. வக்ஷ்யமாணமான ஸ்மரணத்துக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதிகள் அப்ரயோஜகங்கள். ஏதேனும் ஜந்மமாகவுமாம், வ்ருத்தமாகவுமாம்; கரணபாடவமும் ருசியுமே வேண்டுவது.

(ஸ்மரேத்) ஸ்மரணமாவது -ஒருஜ்ஞாநவிஶேஷம். மேல் “விஶ்வரூபம்” என்று ஶேஷித்வத்தையும் “நயாதி” என்று உபாயத்வத்தையும் “பரமம்பதம்” என்று உபேயத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே இம்மூன்றும் இந்த ஸ்மரணத்துக்கு விஷயமாகக்கடவது. ஆகவித்தால் ஆஶ்ரயணப்ரகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அநந்தரம் ஆஶ்ரயணீயவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது (விஶ்வரூபம்) என்கிற பதம். விஶ்வத்தையும் தனக்கு ரூபமாகவுடையவன் விஶ்வரூபியாகிறான். இவன் விஶ்வஶரீரியாயிருக்குமாகில், உபயமதமான தோஷமும் ஸ்ப்ருஷ்டியாதோ வென்னச் சொல்லுகிறது. (அஜம்) ஜநநமரணாதிஶூந்யம். இந்த ஜநநம்ஶரீரபூர்வமான ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் த்ருஷ்டாந்தமான அஜ்ஞாநதுஃகாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (ப) இச்சேதநனுடைய ஹிதாஹிதஜ்ஞாநவிஶேஷத்தையும், ஜ்ஞாநாநந்தமணமாகக் காரர்ந்தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஶக்தியையும், ஈப்ஸையையும் கணிசிக்கிறது. (ரம்) என்னை

யென்றபடி. அவாயாரணவிமுகத்தை அர்ஜுநாதிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு நிற்கிற ஸௌலப்யத்தையும் "மாணமிலாப்பன்றி" என்று அத்யந்தநிஹீநமான வராஹஜந்மத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டமுப்படியான ஸௌசீல்யாதிஶயத்தையும், முதலித்துக் காட்டினபடி.

அநந்தரம் "தத:" இத்யாதிஶ்லோகத்தாலே ஆஶ்ரயித்தவனுக்கு ஈஶ்வரன் உண்டாக்கும் ப்ரயோஜநவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. (தத:) பின்பென்றபடி. இத்தால், இந்த ஸ்ம்ருதியினுடைய நைரர்த்த்யத்தைக் கழிக்கிறது. (தம்) "ஸ்மர்த்தா" என்கிறபடியே என்னையே உபாயோபேயமாக அத்யவஸித்த அதிகாரியை. இவனுக்கு ஸ்வங்கொடுப்பது எப்போதோவென்னில்; (ம்ரியமாணம்) மரணோந்முகமான ஸமயத்திலே. (தம்) ஶுபம் ஸாயகனிற்காட்டில் இவ்வதிகாரிக்கு வக்ஷ்யமாணமான விஶேஷத்தை த்யோதிப்பிக்கிறது. அந்த விஶேஷமென்னென்னில்; (காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம்) ஜ்ஞாநஸம்ஸர்க்கஶூந்யமான காஷ்டபாஷாணங்களோடொத்திருக்கவமையும். ஶாஸ்த்ரம் அந்திமஸ்ம்ருதிகொண்டு ஜீவிக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க அந்திமஸ்ம்ருதியொழிய உஜ்ஜீவிப்பிக்கக்கடவனென்கை ஶாஸ்த்ரவிருத்தமன்றோ வென்னில்; அதுவும் அப்படியே. இந்த அம்ஶம் என்னதென்கிறார் (அஹம்ஸ்மராமி) என்று. அபேக்ஷிதஸ்மரணத்துக்கு கர்த்தா நானே. க்ருஷ்யம்ஶம்கஷ்டகனுக்கன்றோ? (ஸ்மர்த்தா) இவனொருகால் ஸ்மரித்தானாகில் அநவரதபாவநை பண்ணக்கடவேன். நீ இப்படி மேல்விழுந்து நினைக்கைக்கு இவன் பக்கல் தன்னேற்றமென்னென்னில்; (மத்பக்தம்) எனக்குநல்லவனன்றோ? மத்பக்தனென்று ப்ரவணனாயதிகாரியைச்சொல்லுகிறது. ஆகவென்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந பக்தியையுடையவனாகையாலே அவன் காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபனேயாகிலும் நான் ஸ்மரிப்பன். இங்குச் சொல்லுகிற ஸ்மரணமாவது - இவன் தன் கார்யத்தில் கைவாங்கி நம்பக்கலிலே தன் ஸர்வபாரங்களையும் ஸந்ந்யஸித்தான்; ஆனபின்பு இவன் கார்யமுடைய நமக்கே பரம்; இவன் இன்னமொருகால் உத்க்ராந்திக்லேஶாநுபவித்தல், யமன் கர்ப்பவத்தில் விழித்தல், மஹாகர்மெஷ்டியிலே கிடத்தல், செய்யா

தே இவன் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணி நித்யாநுஸந்தேயாகவேணுமென்கிற ஸங்கல்பம். (நயாமி பரமாம் கதிம்) என்றது-பரமப்ராப்யப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. (பரமாம் கதிம் நயாமி) பரமமான கதியைக்கொண்டுஸ்வீகரிப்பிக்கக்கடவன். கதியாவது-“கம்யதே இதி கதி:” என்கிற வ்யுத்பத்தியிலேயாய் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில் பரமகதியாவது-அதுக்கவ்வருகில்லாத ப்ராப்யம்-அதாவது பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷம். நாட்டில்புருஷார்த்தமாகவேண்டுவது-தர்மார்த்தகாமமோக்ஷம். இவை புருஷார்த்தமாகக் காட்டாமையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்க ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாய் ஸர்வஸமமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தைகரூபமான பரமப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (நயாமி) அந்த ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில் ஆதிவாஹிகர்கள் கையிலே காட்டிக்கொடேன். அத்தவாளத்தலையாலே முட்டாக்கிட்டு நானே கொண்டுபோகக்கடவேன். ஜலார்ணவத்திலிருந்த பிராட்டியை வக்ஷஸ்த்தின்மேலே தானே எடுத்து வைத்துக்கொண்டு போனாப்போலே காணும் இவ்வாத்மாவைக் கொண்டுபோம்படியும்.

தாத்பர்யம்.—என்னை யாஶ்ரயிக்கும்போது, மநஸ்ஸு சப்தாதிவிஷயங்களிற் சென்று கலங்காமல் நிர்மலமாயிருக்கவேணும்; சரீரத்தில் ரோகமிருந்ததாகில் அதினால் துக்கப்பட்டு நிர்மலமாகாதாகையால் சரீரம் அரோகமாயிருக்கவேணும்; அந்த ரோகத்துக்குக் காரணம், வாதம் பித்தம் ஶ்லேஷ்மம் என்கிற தாதுக்களின் கலக்கம்; ஆகையால் அவைகள் கலங்காதிருக்கவேணும்; இப்படிப்பட்ட காலத்தில், எந்தப்புருஷன், ஸர்வவ்யாபியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுண பூர்ணனாய், நிர்விகாரனாய், எல்லாருமாஶ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸுலபனான என்னை த்யானிக்கிறானோ? அப்படி யொருகால் த்யானித்த வநந்தரம், என்னிடத்தி லத்யந்த ப்ரீதியுக்தனான அந்தப் புருஷன் மரணமடையுங் காலத்தில் அசேதந துல்யனாயிருந்து அந்திமஸ்ம்ருதி செய்யாவிடினும் நானவனுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதியை யுண்டாக்கி அவனை எப்போதும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு மறுஜந்மமில்லாதபடி அவனுக்குப் பரமோத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கிறேன். என்று ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியைப் பார்த்து ஸ்ரீவராஹப் பெருமாளருளிச் செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

மஹாபாரதம்,

ஸபாபர்வம்.

—(௦)—

௪௧. ஶங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத ।
கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதாம் ॥ ௭.

அர்த்தம். ஶங்கசக்ரகதாபாணே - சங்கு சக்கரம் கதையென்கிற வாயுதங்களைத் திருக்கைகளிலுடையவனே! த்வாரகாநிலய - துவாரகாபட்டணத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவனே! அச்யுத - ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனே! கோவிந்த - ஜகத்ரக்ஷகனே! புண்டரீகாக்ஷ - செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! ஶரணாகதாம் - சரணமடைந்திருக்கிற, மாம் - என்னை, ரக்ஷ - ரக்ஷியும்.

அவதாரிகை. ஸ்ரீராமாயணத்தாலும், மஹாபாரதத்தாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தாலும் பிராட்டியினுடையவும், த்ரௌபதியினுடையவும், விஜயந்தியினுடையவும், அத்யவஸாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலேயிறே இவை ப்ரபந்நப்ரமாணமாயிற்று. இதில் மஹாபாரதோக்தமான த்ரௌபதியினுடைய ஶரணாகதி நிஷ்டையை வெளியிடுகிறது இஶ்லோகம். அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கைக்கு ஸ்வீகாரமான அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. அப்படியேயிறே "ஸ்வதந்த்ரேப்ராஹமவாப்நுவி:" என்றதும். இவ்வத்யவஸாயத்தைக்கொண்டு பொய்ச்சூதிலே தோற்கையாலே ஸபாமத்யத்திலே து:ஶாஸநாக்ருஷ்டையாய் அதினாலே வஸிஷ்டையான தான் ஸ்வரக்ஷகரான ஸ்வநாதர்க்கள் முதலானவர்களை ரக்ஷகராகக் கூப்பிட்ட இழவுதீர ஸர்வரக்ஷகனானவன்றன்னை ரக்ஷகனாகத் துணிந்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லி ஶரணம் புகுகிறாள்.

வ்யா. (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) கைப்படையில்லாதானையோ நான் கைகூப்பிற்று. (த்வாரகாநிலய) ஓரிருப்பிடமில்லாதானையோ நான் சேர்ந்தது. (அச்யுத) தன்னையடைந்தாரை நழுவவிடுமவனையோ நானடைந்தது. (கோவிந்த) தன் ஆஶ்ரிதரை நோவுபடு

விட்டிருக்கு மவனையோ நான் ஆஶ்ரயித்தது. (வாத்ஸல்யைகாக்ஷ) கண்ணில்லாதானையோ நான் காலைக்கட்டிற்று. (ரக்ஷகாய) ரக்ஷி யில்லாதேயோ நான் ஶரணம் புகுந்தது. (ஶரணாகதாய) ஆகை யாலே, ஸம்ஸாரத்தில் கண்ணழிவுவர ஹேதுவில்லை யென்று துணிகிறாள்.

* ௧. (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) நீ ஆயுதவாணியா யிருக்க நான் ஸம்ஸாரத்தைப் பறிகொடுத்தேன். * ௨ (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) "சுடர்விடு மைம்படை அங்கையுளமர்ந்தனை" என்கிறபடியே நீ ஸதாவ ஆயுதங்களை தரித்திருக்கிறது ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்காகவன்றோ? ஸகலாவநிவ்ருத்திக்கும் ஹேது உன்கை தானே. ஶாஸ்த்ரம் விதித்த ரூபம "ஶுசா" என்று நீ * கைவந்த சக்கரத்தென் கண்ணனாயிருக்க "காப்பாராரிவ்விடத்து" என்று நான் கைவிரிப்பதென்? நான் கைவிட்டிருக்க நீ கைக்கொண்டிருப்பதற்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ? ஆயுதங்களையும் தரிக்கிறது ஸம்ஸாரத்தில் கொந்தாரை ரக்ஷிக்கவன்றோ? * ௩. (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) நான் கைவிட்டபடியே அவன் படைதொட்டான். அங்ஙனம் தொட்டபடியிறே. "மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய்த் தொழுங்காதற் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே". அப்படியே * கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வந்தருளி, தனக்கு ஸேவை காட்டவேணுமென்று கருத்து. பின்பு இவனுக்காகவிறே "ஸாநுஜேந்த்ரவர்த்தவக்த்ராபாநா" "ஹ்ருஷீ காநிவ்ருத்தாரயஃ" என்று * கலங்கச்சங்கம் வாய்வைத்ததும், * ஆழிகொண்டன்றிரவி மறைத்ததும், * கொல்லாமாக் கோல்கொலை செய்து பாரதப்போர் எல்லாச் சேனையும் இருநிலத்தவித்ததும். ௪*, (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) "அருளார் திருச்சக்கரத்தால்" இத்யாதி. * இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணேன்? * ௫. (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) * துளிக்கின்றவானின் நிலம் சுடராழி சங்கேந்தி அளிக்கின்ற வவனாயிருக்கிற உனக்கு ஸௌஶீல்யத்தை ரக்ஷிக்கை பணியோ? நான் அழகுக்கிட்ட வளை போலாயிற்றே நீயிட்ட பத்திரம்.

இனி அவன் நிலைகலங்கி வரும்படி அவன் நிலையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள். * ௧. (த்வாரகாநிலயாச்யுத) நீ * வண்டுவராபதி

மன்னனாய் நழுவுதலின்றிக்கே நாட்டாளாய் நிற்க, நான் பிடித்தார்க் கெல்லாம் பெண்டிராகவோ? * ௨. (ஆரகாநிஶ்யாவ்ருத்த) வரசி வஷிநியனையோ நான் கூப்பிடுகிறது? ஸாயுஜ்யவிதரணம் பண்ணவந்த விடத்தேயன்றோ? * அவர்வறு மமரர்களுக்கு ஜீவங் கொடுத்த விடமன்றே நான் கூப்பிட்டது : கபமெகளுக்கு ஜீவ ங்கொடுத்த விடமன்றோ? * பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பௌவமெறிதுவரை எல்லாரும் சூழச்சிங்காசனத்திலே இருக்கு மிடமன்றோ? "ஷோகஷிஹேவஹோவிநே" இத்யாதி. குஶ்ரூஷை யான ஒருத்தியை உபேக்ஷித்தால் கஷிதர்களானவர்கள் பலர்முகம் உமக்குப் போகவேண்டாவோ? (ஆரகாநிஶ்யாவ்ருத்த) நீயும் என்னைப்போல் நிலையிழந்திருக்கிறாயோ? அவர் ஒருநிலைநின்றது என்பரேல் "திரைபொருகடல் சூழ் திண்மதிள்துவரை வேந்துதன் மைத்துனன் மார்க்காய்" என்கிறபடியே * அரசனையவிய வாசினை யருளும் ஆழியானாயிற்றே? * ௪. (ஆரகாநிஶ்யாவ்ருத்த) ஆராய் ச்சியைத் தவிர்ந்த கயஶமான ஸஹைபோலாயிற்றே உன் யஶ ஸஹையும். (கவ்ருத்த) என்று அவனை யல்லாதாரை என்றும் தன்னை நழுவாமல் நோக்கும்படியான பெயரைச் சொல்லுகிறாள். அச்சுதனிறே அடியவர் வினைகெடுப்பான். "கவ்ருதாஹம் தவா ஷீதி" என்கிறாள். ஶிதாஹாவத்திலே "ரதஜேயம்" என்கிற நீ ஸரணாமஹைதயான வென்னை ஶத்ருக்கள் நலியும்படி காட்டிக் கொடுத்திருப்பதே? கஹஸணையாய் கரநாயையாயிருக்கிற வெ ன்னை நெகிழுகையே வ்ராதமோ? நீயும் உன் ஸ்வஹாவத்தில் நெகி ழிலன்றோ என்னுடைய நெகிழ் வேண்டுவது. என்னை நெகிழ்ந்தோ உன் பேருண்டாவது. *௬ (ஸர்வரக்ஷாவாரணே ஆரகாநிஶ்யா வ்ருத்த) "தவஸ்வாரேயாதா ஸர்வரக்ஷாயா:" என்றாள் ஒருத்தி; இவளும் இப்படியே பேசுகிறாள். "ஜாதோஸிதேவதே வேஶ ஸர்வரக்ஷாயா" என்னக்கடவதிறே. "வ்ராகாஸ்ய வஷ்வணீநாம்" என்றிருக்கும் நீ இவர்களுக்குக் கவலையாண்செ ய்துகொடுத்து ஶத்ருக்கள் கையில் காட்டிக்கொடாமல் * காக்கு மியல்பினனாயிருக்கிற உனக்கு ஶத்ருக்கள் கையில் அகப்படுவ தென்? செய்வதென? பின்பு, "ரயம்ஷாவயவேவ்ருத" என்னும்

படியிறே இவளுக்காக ஸாரயியாய் வ்யவஸித னானதும். * நீ கை கழலாநேமியானாயிருக்க என் மெய்க்கழல்களிரண்டும் விழும்படி யாவதே? என்று * பொற்சக்கரத்தரியினை யச்சுதனைப்பற்றுகிறாள்.

* க. (கோவிந்த) இனி அரை குலையத் தலைகுலைய அலமாக் கும்படியான முடிசூடின பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு முறையிடு கிறாள். "கோவிந்தேதி......ஜணம்வ்யவ்யஸம்" அவன் திருவுள்ளம் புண்படும்படி உயிர் நிலையிலே ஒன்றைச் சொல்லிற்று. * உ. (கோவிந்த) நீகோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணி கோப்தாவாயிருக்க இவ் விடம் ஊராஜகமாய் ஒருவர் கூறை யெழுவருடுக்கும்படி யிருப்ப தென்? இவளுக்குப் புடைவை சுரக்கும் திருநாமம் இருக்கும்படி. *௩. (கோவிந்த) நீ ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்க "க்ருஷ்ணாஸ்ரயா" என்றிருக்கிற வென்னைக் கைவிட்டொழிவதென்? "நாராயணா" என்று உன் சிறுபேரையோ நான் சொல்லிற்று? "நாமஸஹஸ்ரகோவிந்த நாமைகம் தஸ்ஸமாயிகம்" என்று உன்னிலும் அதிகமான உன் பேரையன்றோ நான் சொல்லிற்று. "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதோவிகோவிந்தஃ" ஸகலவ்யவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளைப் பண்ணவற்றானது உன் திருநாமமன்றோ? * ச. (கோவிந்த) நான் குழல்பேணமலிரு க்க நீ * குழலிருண்டு சுருண்டேறிய குஞ்சிக்கோவிந்தனாய் மயிர் பேணியிருப்பதென்? * ரு. (கோவிந்த) நீ முடிசூடுவித்திருக்க, நான் "ஸாஹம்கேசக்ரஹம்ப்ராப்தா" என்னும்படி யாவதென்? * என்றும் கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்து ஸ்மரணஜ்ஞானத்தாலே நிமஜ்ஜியாநாள், பின்பிறே *மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர் முடிப்பித்ததும். * சு. (கோவிந்த) நீ ஜமதக்னிதாஸ்யமாக வந்தவ் தரித்தவனல்லையோ? *எ. (ஸாரகாநியய, கோவிந்த) *துவராபதி க்காவலன் கன்றுமேய்த்து விளையாடி வருங்கோவலனைக் கூறுகிறாள். கோவிந்தன் பசுமேய்த்தனவிறே; * அ. (கோவிந்த) நீ பசுமேய்க்கக் கற்றவத்தனை யல்லவோ? வரிஷவத்தில் ரக்ஷிப்பது உனக்குப் பணியாயிருப்பதென்? * கூ. (கோவிந்த) என்னுடைய ரக்ஷணத்து க்கு மலையெடுக்க வேணுமோ? கண்ணாலே நோக்கவமையாதோ? "கோவிந்தம்யோவதிநேத்ரம்ஸஷதம்ஶரணம்வ்ரஜ" என்கிறது இவ ளநுஷ்டானத்தைப் பின் சொல்லும்படியாயிறே யிருப்பது.

* க. (புண்டரீகாக்ஷ) ஸர்வத்ராக்ஷியான நான் "கமலக்கண் முத்தம் சோரவிருக்க "கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம்" என்கிறபடியே * உன் சோதிவாய் திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்கா தொழிவதென்? * உ. (புண்டரீகாக்ஷ) என்னுடைய ஸர்வத்ரக்கு ஸுயோகநதா நமன்றோ? ஸுவேக்ஷிதம். * ங. (மோவிந்தபுண்டரீகாக்ஷ) "க்ருஷ்ணம் கமலபத்ராக்ஷம்" என்னக்கடவதிறே. "ஸம்ஹ்ருஷ்டோஷ்டோமோவிந்த" என்ற வநந்தரத்திலே "கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ" என்றானிறே. * ச. (புண்டரீகாக்ஷ) நான் கண்கலங்கியிருக்க நீ கண்வளர்த்தியோடே யிருப்பதென்? * ரு. (புண்டரீகாக்ஷ) நீ கண்டார் கண்பார்வைக் கிலக்காய்க் கண்கலங்குவதென்? * சு (புண்டரீகாக்ஷ) நான் கண் சிவந்திருக்க, நீ * உன் முகத்தன கண்களல்லவா யிருப்பதென்? * எ. (புண்டரீகாக்ஷ) அவன் கண் செம்பளித்திருந்தான்; பின்பு கண்ணாலே அலரவிழித்ததும், இவளைக்குளிர நோக்கிற்றும். "க்ருபயா பராவதரணம்" இத்யாதி. ஸநாகமுலக்ஷணத்துக்கும் வ்யதிகமுநிரஸநத்துக்கும் வரிகரமொன்றேயாயிற்று. * அ. (புண்டரீகாக்ஷ) "தாமரைக்கண்ணனோ தனியேன் தனியாளாவோ" என்கிறாள். * கூ. (புண்டரீகாக்ஷ) தாமரைக்கண்ணா! ஸ்வாமிதா! என்கிறாள். * க0. (ஸ்வாமிதபுண்டரீகாக்ஷ) "வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்த நம்மச்சுதன் வீவில்சீரன்மலர்க் கண்ணன்" என்கிறாள். * கக. (புண்டரீகாக்ஷ) "ஸர்வாஸம்புண்டரீகபேக்ஷிணீ" என்கிற ஶ்ருதியும் இவளுக்குக் கையாளாயிருக்கும்படி. * கஉ. (புண்டரீகாக்ஷ) "ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்ஷ" என்று இவள் ஸ்நாநஸ்யமான கண்களிலே ஜிதையாயிருக்கும்படி. * கங. (புண்டரீகாக்ஷ) "ஸமேவ ஸம்வ திஷ்டாக்ஷஸம்பந்தேதஜநார்த்த" என்று இவள் பேசின படி கேட்டுக்கொண்டிருக்குமே. வழிபறிக்கும் நிலையிலே தாய் முகத்திலே விழிக்க ஆசைப்படுவாரைப்போலே * தாபாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணனைக் காணவாயிற்று இவளாசைப்படுகிறது. * கச. (ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய, புண்டரீகாக்ஷ) "சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும் தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்" என்கிறாள்.

* கரு. (வார்ஜ்ஜணீகாக்ஷ, ஸஜ்வவக்ரமஹாவாணே) "பங்கயக் கண்ணனென்கோ.........சங்கு சக்கரத்தனென்கோ" என்கிறாள். "வொஹிரோம்வார்ஜ்ஜணீகாக்ஷநஜாநேஶரணம்வர்ப்ரு" என்கிறாள்.

*க. (ரக்ஷரொப்ரு) ரக்ஷாபேக்ஷெயுடையவென்னை. *உ. அநாதையான வென்னை. *ங. அபலையான வென்னை. *ச. ஸ்த்ரீயான வென்னை. *ரு. அநந்யஶரணையான வென்னை. (ரக்ஷரொப்ரு) ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப்போக்குகையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையும் "அலமன்னுமடல்" இத்யாதி.

(ஶரணாகதாப்ரு) ஶரணமடைந்த இவளுக்காகவிறே*பண்டு நூற்றுவரை மரணமடைவித்ததும். இவளுக்கு வஸ்த்ரதாநமும் ஸத்ருஸம்ஹாரமுமபேக்ஷிதம். "ரக்ஷாபேக்ஷாம்ப்ரதீக்ஷதே" என்றும் * எழுதுமென்னுமிது மிகையாயிறே அத்தலைக்கிருப்பதும்.

ஸத்ருவாகிலும் விடவொண்ணாதே ரக்ஷிக்கவேண்டும்படியான ஶரணாகதயஶஸ்த்தை யநுஷ்டித்தேன். வாதஸ்கனை வேடன்விஷயத்திலே திர்யக்கான வக்ஷி தன்னையழியமாறி ரக்ஷித்தபடி கண்டால், ஶரணாகதவத்ஸலனான நீ ஶரணாகதையான என் விஷயத்தில் என்னசெய்யவேண்டும். இவனிப்படியே "நாதிஸஸ்ஸநாः" என்னும் இழவோடே எழுந்தருளிற்றும்.

ஆண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் மரக்கலமாயிருக்க, பெண்பிறந்தார் அடைக்கலம் புகுந்தால் "அஞ்சேல்" என்ன திருப்பதேன்? "ஶோஶாவः" என்று ஒருவார்த்தையன்றோ வேண்டுவது.

நீ ரக்ஷணவரிகரங்களை யுடையனாவது, ஜ்ஞானனாவது, ஸ்த்ரீதரை நழுவவிடாதவனாவது, ஸ்த்ரீதாக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனாவது, கண்ணுடையனாவது, நான் ரக்ஷாபேக்ஷெயுடையளாய் ஶரணம் புகுவது; ஆகையாலே ரக்ஷிக்கக் குறையென்?

"ஶங்கசக்ர கதாபாணே" என்கையாலே ஜ்ஞாநஶக்த்யாதியோகத்தைச் சொல்லி, "த்வாரகாநிலயாச்யுத கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ" என்கையாலே வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதிகுணங்களைச் சொல்லி, "ரக்ஷமாம்" என்கையாலே அகிஞ்சநாதிகாரியென்னுமிடஞ் சொல்லி, "ஶரணாகதாம்" என்கையாலே உபாயாத்யவஸாயஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

இத்தால் ஜ்ஞாநபூர்வகமாக உபேயோபாயக்ரமஞ் சொல்லி ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுகை அதிகாரிக்ருத்யம் என்றதாயிற்று.

தாத்பர்யம்.—ஸ்வாமீ! ஆஸ்ரிதருக்கோராபத்து வந்தாலத்தைப் போக்கக் கீழ்வைத்திருந்த வாயுதங்களை எடுக்கையில் அவ்வளவு பொழுதாய் விடுமென்று பஞ்சாயுதங்களையும் [illegible]லேயே ஏந்தி, பரமபதத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தால் அங்கிருந்திங்கு எழுந்தருளுக் காலம் விளம்பிக்குமென்று எங்களுக்கு ஸமீபத்தில் த்வாரகாநகரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற தேவரீர், ஸபைநடுவில் துஷ்டர்களால் அநாதைபோல் பரிபவிக்கப் பட்டவளாய் ஆஸ்ரிதர்க் கோராபத்து வாராதபடி காத்தருளும் தேவரீரையே சரணமாக வடைந்த வென்னை இவ்வாபத்தில் நின்றும் நீங்கும்படி புண்டரீக ஸமாநமான திருக்கண்களால் கடாக்ஷித்து ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று த்ரௌபதி சரணாகதி பண்ணினாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸாரார்த்த தனிஶ்லோகம்.

முற்றிற்று.